

La Cruz simboliza el sacrificio de los egoísmos individuales y colectivos. En ella se basa la profunda sabiduría del Padrenuestro que ha de unir todos los pueblos en una sola familia. No hay otro modo más seguro y más conducente hacia la verdadera paz entre todos los pueblos de la tierra que

trabajar para que el Padrenuestro reine en los corazones y en la vida privada y pública de todos los pueblos.

Simbolizando el programa universal del Padrenuestro aparece en esta ilustración en 24 idiomas.

Oče(oche)(1) naš(2), katéri (3) si(4) v(5) nebésih(6), posvečeno(posvechéno)(7) bódi(8) tvóje(tvóie)(9) imé(10), pridi(11) k nam(12) tvóje(tvóie)(13) kraljéstvo(kraliéstvo)(14), zgódi se (15) tvója(tvóia)(17) vólja(vólia) (18) kákor(19) v(20) nebésih (nebésij)(21) takó(22) na(23) zámliji(zémliji)(24). Daj(dái)(25) nam(26) dánes(27) naš(28) vsakdánji(vsakdañi)(29) kruh(krúj) (30) in(31) odpústi(32) nam(33) náše(34) dolgé(dolgué)(35) kákor(36) túdi(37) mi(38) odpúšćamo(odpúšćamo)(39) svójim (svóim)(40) dolžníkom(41) in(42) ne(43) vpélji(upélji)(44) nas(45) v skušnjavo(skusñávo)(46) témveč(témvech)(47) réši(48) nas (49) húdega(júdega)(50). Amen.

Padre(1) nuestro(2) que(3) estás(4) en(5) los cielos(6), santificado (7) sea(8) el tu(9) nombre(10), venga(11) a nos (12) el tu(13) reino(14), hágase(16) tu(17) voluntad(18), así (19) en(20) la tierra(24) como (22) en(23) el cielo(21). El pan(30) nuestro(28) de cada día(29) da(25)nos(26)le hoy(27) y(31) perdóna(32)nos(33) nuestras(34) deudas(35) así(36) como(37) nosotros(38) perdonamos(39) a nuestros(40) deudores(41) y(42) no(43) nos(45) dejes caer(44) en la tentación(46) mas(47) libra(48) nos (49) del mal(50). Amén.

SE AUSENTARA DE BUENOS AIRES

El P. Juan Hladnik entre el 5 y 23 de febrero, para visitar la Colectividad en Rosario, Santa Fe, Paraná y Córdoba.

EN ROSARIO dirá la misa en la capilla de las Hermanas yugoslavas, Córdoba 1646 el 6, 10 y 11 de febrero.

EN CORDOBA oficiará la misa en la iglesia de San Francisco en los días 13, 17 y 18 de febrero.

EXCURSION A LA ESTANCIA SAN JUAN.

La Colectividad tiene organizada una hermosa jornada para el 4 de febrero. Ese día se realizará la excursión a la estancia San Juan (Camino La Plata) de Pereyra-Iraola, en coches pulman. Salida de: La Paternal (Avalos 250) a las 7h — Villa Devoto (Fr. Beiró 5388) a las 7 h — Centro (Pasco 431) a las 7.30 h. — Puente Barracas 7.45 h. Precio: Mayores \$ 2.80; Menores 2.— \$. — Pidanse boletos en Pasco 431. Se venderán allí bebidas heladas y para comer chorizos y sandwiches.

CERKVENI VESTNIK

28. JAN.: Maša na Avellanedi.

Pri sv. Rozi ob 12 uri za Karlo Jurada.

Molitve na Paternalu.

4. FEBR.: Maša v Estanciji San Juan za † Fon.

Maša v Est. S. Juan za † Kragelj.

Molitve v Estanciji San Juan.

11. FEBR.: Maša v Rosariju.

18. FEBR.: Maša v Córdobi.

25. FEBR.: Na Paternalu obletna maša za † Ireno Jekše.

Pri sv. Rozi za † Kralj in † Rozalija Lestan.

Molitve in križ. pot na Avellanedi.

KRŠČEN je bil pri sv. Rozi NESTOR ŠERUGA iz Montevideja.

POROČENI: MARICA LAKNER se je v cerkvi sv. Neže poročila s HUMBERTOM Siorillo. Med sv. mašo je zapel mladinski zbor.

TATJANA GODINA je sklenila zakon z VIJEMOM MEYER v cerkvi v Villa Cerini.

JOŽEFA ŠATEJ iz Kamnja se je poročila z LOJZETOM VALENCIČ v Tabladi.

ROJAKOM V ROSARIJU, SANTA FE, PARANA IN CORDOBI

Na potovanje bom odšel 5. februarja. 6. febr. bo ob 8 uri sv. maša pri sestrah v Rosariju (Córdoba 1646). 7., 8. in 9. febr. bom v Santa Fe in Paraná; 10. in 11. febr. spet v Rosariju. Prosim rojake, da se med seboj dogovorite za uro in kraj sv. maše.

V CORDOBO pridem 13. febr. in se bom ogalsil tiste dneve pri rojakih. Prosim da bi se med seboj kaj pogovorili za uro in kraj sv. maše 18. jan. Če ne bo nobenega drugega predloga, bo seveda sveta maša ob 9 uri pri Frančiškanih. V Alti Graciji bom najbrže v petek 16. febr.

Nato bom pohitel na Pampo de Achala.

V Buenos Aires pridem 23. febr. zvečer. Janez Hladnik.

OBLETNICA ZA † IRENO JEKŠE

bo ravno za dan njene smrti 25 febr., zato bo ta dan sv. maša na Paternalu. Rojaki na Avellanedi boste gotovo vsi rade volje sprejeli to izjemo reda božje službe in boste prihitali tudi na Paternal ta dan. Saj ste rajno Ireno vsi dobro poznali in spoštovali.

PUST IN POST

Pustni torek je 13. febr. 14. febr. je pepelnica in zato strogi post in začetek 40 dnevnega posta. Strogi post je tudi 16. in 23. febr. ter 2. marca in vse petke v postu.

Samo post je pa v postnih sredah, to je 21. in 28. febr. Te dneve se meso sme uživati a si je treba v jedi pritrpati, če kdo ni opravičen od posta radi težkega dela, bolezní, starosti ali revščine.

Hace tres meses que celebramos la liberación de Belgrado con grandes esperanzas del próximo fin de la guerra... Poco ha progresado lo que esperábamos. Actualmente está libertada la mitad apenas de la Servia antigua mientras no hay todavía ningunos datos exactos de la situación en Croacia y Eslovenia, donde siempre siguen las escaramuzas locales entre los patriotas y los invasores.

Las actividades más notables de los patriotas se registran en Dalmacia, Bosnia, Istria y región de Trieste. Los sucesos de este litoral yugoslavo, que injustamente reclaman los italianos, ha resucitado otra vez discusiones inútiles en las cuales defienden derechos italianos gente que jamás conocieron la verdadera situación de estas regiones que con toda razón pertenecen a Yugoslavia y con ninguna a Italia.

La vida en Belgrado no se ha normalizado todavía y la vida política yugoslava todavía no se estabilizó, pues hay todavía desentendimiento entre la corona y el primer ministro Subasich y Tito acerca de algunos puntos importantes. Repercute también en Yugoslavia lo que va pasando en Grecia y lo que presagia una encrucijada dolorosa antes de que llegue el país a recobrar su tranquilidad.

LAS NOTICIAS DE ALLI

no llegan muchas, pero alguna carta por la Cruz Roja nos hace entrever como están en los países ocupados.

De varias partes de Eslovenia llegaron últimamente tales cartas que en 25 palabras reglamentarias traen algunas noticias.

De una carta supimos, que en Liubliana, la capital eslovena, hay vida normal funcionan los colegios primarios y secundarios y la gente vive... será pobre la vida pero por fin: dice la carta: todos estamos bien...

El P. Juan Hladnik también recibió una carta de su casa, que le comprueba la muerte de su mamá y de su hermano, pero que los demás están todos con vida y de que están en casa, menos el hermano menor (universitario) que fué movilizado. En su pueblo natal está en su lugar el párroco de antes.

De varias partes del país llegaron tales cartas, demostrando que ha sobrevivido un gran número de gente e inspirándonos confianza en esperar noticias con más optimismo.

EL P. MISIONERO FEDERICO RIJAVEC

partió el 16 de enero hacia Bahía Blanca y visitará las regiones del sur, para hacer la colecta para su misión.

Para la Pascua pasará otra vez por Buenos Aires continuando luego su viaje de regreso hacia Rosario, Córdoba y Chile.

LA HERMANA ILUMINATA

Superiora de las Franciscanas Educacionistas en Paz Soldán (Paternal) fué trasladada al Uruguay, Hogar Agrario, Dep. Canelones, Camino Las Brujas.

Todos los que tuvimos contacto con la buena hermanita supimos con mucha pena este traslado, que resultó especialmente doloroso para los chicos del Colegio y para el coro de cantores que ella formó y dirigía con tanto cariño e inteligencia.

Ella atendió 8 años la administración de nuestra Revista, que también notará con pena su inesperado alejamiento.

IZ UPRAVE

Za tiskovni sklad so prispevali: Terbižan 3.—, Turk 1.—, Colja 1.—, Kranjc 1.—, Bedek 3.—, Furlan 5.—, Kirn 1.—, Greslebin 3.—, Rutar 3.—, Premzel 3.—, Polli 7.—, Orlovsky 3.—, Jakin 3.—, Markovec 3.—, Jazbec 5.—, Mozetič 1.—, Fernández 1.—, Gomišček 1.—, Merkuža 3.—, Jug 4.—, Suban 10.—, Vladislavič 3.—, Lazar 1.—, Neimenovani 10.—. Manjši zneski skupno 4.— \$.

Vsi rojaki uvidite, da je izdaja revije zelo poceni. Zato pa računamo z dobro voljo rojakov, kateri velikodušno priložite kaj k naročnini, ki znaša samo 2.— \$ zato, da tudi najubožnejši toliko zmore. Računamo s tem, da boste drugi kaj prispevali v sklad za pokritje primankljaja.

POSLOVILA SE JE

Č. s. ILUMINATA REVEN, prednica šolskih sester na Paternalu je 27. dec. odpotovala na svoje novo mesto v Uruguay, kjer imajo naše sestre gospodinj-sko šolo, da tam nadomesti č. s. Marjano.

8 let je preživela dobra sestra med nami v Buenos Aires in 8 let je vodila tudi upravo Duhovnega življenja.

Po redovnih pravilih je treba premetstive opraviti kar najbolj neopazno, zato je tudi s. Iluminata kar zginita, tako da smo komaj par ur pred njenim odhodom zvedeli tisti, kateri imamo največ stika s sestrami.

Za ves slovenski Paternal je bila boleča novica njenega odhoda, posebno živo pa je zadela mladinski zbor, katerega je ona na noge spravila in za drugo paternalno mladino, katero je ona tako ljubeče in razumno skozi osem let vzgajala.

Tudi v upravi D. Ž. bo treba nekaj časa, da se njena spretna roka popolnoma nadomesti.

Tukaj ji hranimo hvaležen spomin za njeno neutrudno delo in upamo, da bo tudi ona ohranila Buenos Aires v najlepšem spominu. Na njenem novem delu ji pa želimo mnogo božjega blagoslova.

Č. G. KOLOMAN KISILAK

naš rojak iz Prekmurja, ki je bil 4 leta v Claypole in je pogosto prihital tudi na Avellanedo med rojake, je bil premeščen v Montevideo. Odpotoval je od tu 29. dec. in je sedaj njegov naslov: Huidobro 1650, Colegio San Carlos, Montevideo.

Zelo ga bomo pogrešali tukaj, posebno za večje praznike, ko je vedno prevzel skrb za prekmurske rojake in bil pravi misijonar med nami. Še bolj pa ga bodo pogrešili nesrečni starčki, starke in bolniki v hiralnici v Claypole, ker jih je s tako toplo ljubeznijo vedno obiskoval kot resnične brate in sestre. Kdor je č. g. Kisilaka videl med najbednejšimi izvržki človeštva, v hiralnici, je mogoč prav oceniti plemenito srce tega gorečega duhovnika in apostola.

Želimo mu veliko apostolsko žetev tudi na novem mestu in pa to, da naj kmalu spet pride nazaj sem, kjer ga rabimo.

Med tem pa spominjamo naše rojake v Montevideju, da naj ga poiščejo in naj se okrog njega tudi pridno zbirajo.

OČE NAŠ, KATERI SI V NEBESIH...

Saj ga vsi znate in gorje mu, kdor ga je pozabil, kajti nihče se ne bo mogel izmakniti neizprosnim dolžnostim, da stopi nekoč pred Njega in prejme nagrado ali kazen, kakor je pač z življenjem zaslužil.

Če dela z Bogom kot z neznancem, bo to njegova obsodba, ker Bog nikomur ni neznanec, zakaj vsak ima prilike dovolj, da ga spozna.

Če dela z njim kot s hlapcem, katerega pokliče samo tedaj, kadar se mu zdi da ga potrebuje v kaki stiski, si pač more umisliti, kako mu bo tedaj, kadar bo stal pred Njim kot svojim večnim Gospodom.

Če ga taji ali celo proti njegovi časti dela, naj ve, da bo božjega usmiljenja konec tedaj, ko bo udarila zadnja ura. Tedaj se bo božja pravica začela in bo zastonj iskal, kam naj pobegne tisto uro...

Samo tisti, kateri zna in moli Očenaš, kateri se njegove modrosti drži, tisti bo za tisto uro brez skrbi.

Videli so apostoli Gospoda Jezusa pogosto zatopljenega v molitev, zato so ga prosili, naj nauči tudi nje tako lepo moliti in uslišal je Gospod njihovo prošnjo in tedaj je podaril svetu največjo, kratko in vendar najbolj globoko molitev: "Očenaš".

V tej molitvi najdemo ne le način, kako se postaviti pred Boga in z zaupanjem od Njega izprosi kar resnično potrebujemo, temveč nam podaja tudi najglobljo življensko modrost in najbolj popolen socialni program.

Očenaš je najlepša molitev. Saj se postavimo v njej pred svojega vsemogočnega Boga, kot pred blagega očeta. Kot otrok z zaupanjem prosi očeta, tako tudi mi, če smo vredni in dobri otroci nebeškega Očeta smemo s polnim zaupanjem dvigniti roke v molitvi in bomo doživeli uresničenje: Prosite in boste prejeli... Sam Jezus nam zagotavlja takole: "Kdo izmed vas bo prosil očeta kruha, pa mu bo kamen dal? Ali ribo in mu bo dal kačo?... Če torej vi, ki ste hudobni dajete dobre dari njim ki vas prosijo, koliko bolj Vaš nebeški Oče..." (Luk 11).

Seveda velja to za tiste, kateri se z Bogom res obnašajo kot z Očetom, to se pravi, da nasproti njemu izpolnimo naše otroške dolžnosti. Ničesar ni dolžan nebeški Oče tistemu, kateri si nadene samo tedaj masko otroka, kadar se to njemu prav zdi, drugače pa mu ni Očetove volje nič mar.

Zatorej moramo biti najprej z drugimi soljudmi kot z dobrimi brati. Samo tako imenujemo Boga z iskrenostjo: "naš Oče". Kdor ne vzame za res bratske ljubezni do vseh ljudi in tudi naročilo, da ljubimo sovražnike, laže, kadar kliče: "Oče naš, kateri si v nebesih"...

Kakor moramo biti iskreni v bratski ljubezni, tako moramo biti tudi v obnašanju nasproti Bogu, nebeškemu Očetu. Če ga resnično ljubimo, nam mora biti res mar: "posvečeno bodi Tvoje ime, pridi k nam Tvoje kraljestvo, zgodi se Tvoja volja..."

Kdor se potrudi po najboljši volji za to, da je z vsemi ljudmi tako kot moramo biti z lastnimi telesnimi brati, in komur je resnično mar tega, da bi Boga vsi spoznali, častili in ljubili kot mu gre, naj bo prepričan, da bo tudi drugi del očenaševе molitve njemu izpolnjen:

"Daj nam danes naš vsakdanji kruh..."

Premnogo je kristjanov, ki so "Očenaš" stisnili samo na tole prošnjo... Molijo sicer celo molitev, a njihova prošnja gre samo za tem, kar rabijo za lastne telesne potrebe... To se pravi, da živijo kakor otroci tega sveta, katerim ni za nebesa nič mar in seveda jim ni mar nebeškega Očeta.

Take prošnje seveda ne sežejo do nebes, ker se plazijo samo po tleh, ker iščejo samo stvari za telo, ker jim za dušo in za Boga ni nič mar.

Nič ne pomislijo na "odpusti nam naše dolge"... Nasprotno: trdijo da grehov sploh nimajo, ker niso nikogar ubili, nikomur nič ukradli... Nič ne pomislijo, da imajo velik dolg z Bogom samim, ker jim ni nič mar volje božje in ne božje časti in božjega kraljestva...

Pa tudi tisto: "kakor mi odpuščamo" izzvani pogosto samo v besedah in smatrajo, da je dolžnost drugih da njim odpustijo in prinesejo, da nje blagohotno sodijo, da drugi svojo krivdo priznajo, — toda oni sami so pa tako "bolj dobri kot treba"... Kadar imajo s kom kaj navzkriž, so vselej drugi krivi.

Tako lažnjivo pravijo "oče naš kateri si v nebesih", kajti niti Boga ne ljubijo in častijo kot očeta, niti z bližnjim ne ravnaajo kot z bratom. Daleč so od tega, da bi razumeli resničnost tega, da smo vsi ljudje otroci skupnega nebeškega Očeta in da nam je skupno veselje in sreča pripravljena v večnih nebesih.

IZLET V SAN JUAN

Rojaki, bodite točni. Za vozne listke vprašajte v Pasco 431 Tel. 48-3361; 48-0095).

Za lačne in žejne bo poskrbljeno s klobasami, kruhom in šunko ter hladno pijačo.

SOCIJALNI PROGRAM OČENAŠA

Ko bi vsi ljudje iskreno sprejeli Očenaš, je takoj konec na svetu bede, sovražstva in vojsk.

Danes si izmišljajo lažimodrijani in sociologi razne programe, kako ustvariti pravičen socialni red, ki bi vse ljudi osrečil. Tisoče in tisoče novih zakonov sestavljajo, proti istim pa človek takoj tisoč novih zvijač iznajde, s katerimi zakon izigra v svoj prid in v škodo drugega...

Samo tega nočejo sprejeti, kar nam narekuje Očenaš, ki je popolen socialni program.

Neverni se temu rogajo. Brez skupnega nebeškega Očeta in brez upanja v večno srečo hočejo uresničiti zemeljski raj. Slepci nočejo vzeti v roke zgodovine, ki tako jasno priča, da je šele Očenaš svetu prinesel resnični kulturni, socialni in gospodarski napredek.

Domišljavi učenjaki trdijo, da so ljudje na svetu že pol milijona let. To seveda trdijo ljudje, kateri hočejo osmešiti nauk vere, ki trdi, da smo vsi ljudje potomci Adama in Eve in vse drugo kar vera uči.

Ko bi tisti ljudje bili dosledni bi pač morali odpreti oči vpricho tele trditve: pol milijona let že hodijo po zemlji ljudje! Pa jih vprašamo: kedaj se je začela resnična civilizacija? Govorili bodo seveda o stari kitajski, babilonski, egiptski, inkajski kulturi, a treba je iti še dalje: Vsaka tistih kultur je ostala pokopana pod lastnimi razvalinami. Nobena ni postala last celega človeštva.

Če preiskujejo nadaljne okolnosti tistih kultur, bodo dognali tudi to, da kar je kaka doba ustvarila vrednega, nosi na sebi verski pečat in v isti meri, kot je v kakem narodu vera propadala, je narod hitel v svojo propast in njegova kultura pod razvaline.

Šele tedaj, ko je Jezus Kristus svetu oznanil Očenaš, ko je ta molitev in njegov socialni program strnil vse narode v eno človeško občestvo, so mogli učenjaki in državniki smoterno strniti svoje telesne in umske sile v splošni človeški napredek in šele tedaj se je začela visoka kultura, katera dosega v naši dobi svoj višek, višek, kateri neizprobitno temelji na modrosti in svetosti Očenaša.

498.000 let človeške zgodovine pred Kristusom, dokler ni svet dobil socialnega in modroslovnega programa v Očenašu, je bil neprestan bratomorni boj, ki ni dopustil niti razmnožitve človeštva niti kulturnega napredka. Šele v 2000 letih zgodovine, ki stoji na Očenašu, je svet dosegel čudovit napredek.

In sedaj se pa kar meni nič tebi nič dvigajo razbrzdanci, katerim ni mar nebeškega Očeta in kot nevredni sinovi krađejo iz skupnega zaklada vesoljnega človeštva in prisvajajo sebi to, kar je božja modrost celemu svetu dala kot dar skupnega nebeškega Očeta.

Naj le izmišljajo nove socialne pro-

VENGA A NOS EL TU REINO

A todos iba dirigida la orden de Jesús: "Id por todo el mundo y enseñad a todos los pueblos". Todos los que hemos recibido la luz del Evangelio y con el al "Padrenuestro" necesariamente imploramos y debemos de trabajar para que se realice en la forma máxima posible el "Venga a nos el tu reino".

Cumpliendo pues con esta misión también el pueblo esloveno contribuía siempre no sólo con su óbolo, que siempre fué proporcionalmente muy elevado, sino también con mandar a sus hijos e hijas para anunciar el evangelio en países paganos.

Hoy día trabajan los misioneros eslovenos en India, China, Siam, Java, Madagascar, Africa Central y Sur y en América del Sur (Brasil, Ecuador, Colombia, Patagonia).

Al estallar la guerra hubo unos 50 sacerdotes misioneros (Lazaristas, Salesianos, Jesuitas, Franciscanos), y una venidana de hermanos legos, como también un centenar de hermanas religiosas, desparramadas en varias órdenes religiosas (Ursulinas, Franciscanas, Salesianas, Sodalicio de S. Pedro Claver).

En la fila de los grandes misioneros cuenta nuestro pueblo especialmente con tres grandes hijos suyos, conocidos en el mundo como "austriacos", que queremos presentar con breves datos biográficos. Estos tres han alcanzado tal renombre con su labor apostólica que se está trabajando para elevarlos al honor de los altares.

Estos son el P. Jesuita Juan Mesar, esforzado mártir de la fe en el Tonquin (Indochina), el P. Ignacio Knoblar, apóstol del Sudan y el obispo Federico Baraga, misionero entre los chipevas (USA y Canadá).

Juan Bautista Mesar, nació en Gorizia en 1673. Entró a la Compañía de Jesús y partió a China a los 35 años de edad. En China trabajó con éxito envidiable durante 10 años, pasando después al Tonquin a pesar de los peligros que ofrecía aquella misión debido a la constante persecución. A los siete años de estar en aquel país fué apresado y sometido a varios tormentos. Finalmente lo encerraron en una jaula hecha con cañas. Desde allí siguió predicando, hasta que la muerte lo libró de tan prolongado martirio. Expiró el 15 de junio de 1723.

Ignacio Knoblar (Abuna Soliman), nació en 1819 en Skocjan cerca de Novo mesto en Eslovenia. Hizo sus estudios en Roma, ganándose la vida con personales industrias. Se hizo notar por sus conocimientos lingüísticos, principalmente de idiomas eslavos y orientales. Por algún tiempo enseñó estos idiomas en el Colegio de Propaganda.

En 1846 erigió la Iglesia el Vicariato Apostólico del Africa Central, sin haberse siquiera descubierto ni explorada aquella región. (Enrique Stanley penetró en la región de los Grandes Lagos africanos en 1871.) Ninguna Comunidad religiosa pudo encargarse de tan difícil misión. Un grupo de sacerdotes austriacos, apoyados por distinguidos católicos de Viena, partieron hacia el Sudán. Habiéndose enfermado Monseñor Casolani, quedó la misión a cargo del erudito P. Knoblar. Es indescriptible cuanto tuvieron que sufrir en aquel país inhospitalario. Mérito exclusivo del gran misionero era que no se abandonase aquella misión. El P. Knoblar estableció residencias a lo largo del Nilo Superior. En 1850 llegó hasta la región de los Grandes Lagos africanos es decir se adelantó al célebre Stanley de 21 años! Escribió obras interesantísimas sobre los shiluks, los dinkas, y los baris, mereciendo aplausos de notables geógrafos ingleses y alemanes. Agotado de fuerzas,

murió en Nápoles el 13 de abril de 1858. A la ciencia supo unir una virtud realmente heroica.

Monseñor Federico Baraga, nació en 1797 en Trebnje, de familia noble. En Viena, donde cursaba sus estudios, conoció a San Clemente María Hofbauer, a quien tomó por modelo de su vida. Deseoso de predicar la fe a los infieles, partió a los Estados Unidos, entregándose por completo al apostolado de los indígenas, muy numerosos todavía en aquel tiempo. Los lagos Superior y Michigan han sido testigos de su celo incansable, de su piedad ardiente, de su vida mortificadísima. Amó apasionadamente a su humilde grey y la defendió con santa fortaleza contra los inconcebibles abusos de los blancos. Escribió los primeros libros en los idiomas chipewa y ottawa y en fin, se preocupó constantemente por mejorar las condiciones morales y materiales de aquellas tribus. Como obispo no quiso cambiar en lo más mínimo el rígido programa de su vida. Las regiones donde ha trabajado entre tantos peligros, han sufrido una transformación vertiginosa, mas ésta no ha podido borrar la memoria del bondadoso obispo. Monseñor Baraga murió en Marquette (E.E.U.U.) el 19 de enero de 1868. Un gran número de católicos norteamericanos y toda la nación yugoeslava esperan ver a Monseñor Baraga sobre los altares. (Compare: "Santity in America" por Mons. Cayetano Cicognani, Delegado apostólico en los EE. UU.)

*

Apenas se fundó, después de la guerra, el Reino de Yugoslavia, los Eslovenos y los Croatas se han lanzado al trabajo misional con todo el ardor de sus almas católicas. Fueron los Padres Lazaristas quienes comenzaron, entre circunstancias particularmente difíciles, una intensa propaganda misional: En 1920 fundaron en Domžale (Lubiana) el primer Instituto Misionero de Yugoslavia. Allí mismo principió a funcionar una magnífica tipografía con fines exclusivamente misionales. Una tras otra salieron obritas preciosas que despertaron entre el pueblo y entre los intelectuales un interés vivísimo por el gran problema misional. En 1923 se fundó la Revista "Katoliški misijoni" que alcanzó en brevísimo tiempo el tiraje de 22.000 ejemplares (Nótese que los Eslovenos en Yugoslavia fueron poco más de un millón). Los obispos y el Clero secundaron a los padres lazarisitas quienes se hicieron cargo de todo el movimiento misional en general. Apareció después el Sodalicio de San Pedro Claver con dos revistas muy simpáticas: "Eco de Africa" y "El Negrito". De grande importancia fué para el ideal misionero en Yugoslavia que se hicieran paladines del mismo varios profesores de las Universidades de Liubliana y Zagreb seguidos por numerosos universitarios católicos, se iniciaron así estudios misionales discretos que merecieron el aplauso de la Universidad de Lovaina.

También entre los Croatas aparecieron varias revistas y se organizaron solidamente las Obras Pontificias y la Unión Misional del Clero.

Hacia las misiones partieron más de cien misioneros, sin contar los 300 sacerdotes que trabajan en territorios pertenecientes a la Propaganda Fide en el sur de Yugoslavia misma (Serbia, Montenegro, Macedonia etc.) La provincia yugoeslava de la Compañía de Jesús tomó a su cargo una misión en Bengala (India) que estaba a punto de ser elevada a Vicariato Apostólico y lo será probablemente al terminar la actual conflagración.

P. Federico Rijavec, misionero salesiano.

grame in delajo nove postave! Zastonj je vse tisto, če ne bodo šli nazaj na "Očenaš".

Saj prav zato, ker so se od Očenaša oddaljili, ker so razdrobili človeštvo na sovražne narode, ker so poedinci zatajili bratstvo in se odrekli božjemu kraljestvu, so prišla v medsebojno vojno zemeljska kraljestva in pije kri brat bratu.

Nočejo Očenaša, zato je beda in obupa na eni strani, zato se vničujejo bogastva

na drugi. Mesto da bi človeštvo gradilo veličastno zgradbo kulture v splošen blagor, je napreglo vse iznajdbe le v bratomoren boj.

Ljudje nimajo časa za molitev Očenaša in ne za razmišljanje njegove modrosti; niti nimajo volje, da uresničijo kraljestvo božje na zemlji na Očenaševi osnovi, nočejo skupnega bratstva, zato pa se vničujejo kakor bramorji v skupnem gnezdu, med katerimi se ohrani ti-

sti, kateri vse svoje brate — požre.

Kdor hoče biti iskren, nikakor ne more tajiti, da je samo na osnovi Očenaša mogoče dvigniti človeštvo do resničnega blagostanja in prave sreče. Najprej dati Bogu, kar je božjega nato pa, kakor je zapisal Gregorčič:

Za vse je svet dovolj bogat in srečni vsi bi bili.

če kruh delil bi z bratom brat s prav srčnimi čutili.

V postnih nedeljah se moli Križev pot pri popoldanski molitvi. Prihitite rojaki v obilnem številu!

PO ARGENTINI SEM IN TJA

Posadas je mesto, ki je v mnogočem slično Paraná glavnemu mestu prov. Entre Ríos ter mestu Corrientes, le da je bolj novo. Ustanovljeno je bilo l. 1865, ko se je pričela vojna s Paragvajem. Tedaj so namreč Paragvajci hoteli vzeti Argentini Misiones, Corrientes in Formoso.

Ker je bilo mesto že grajeno po izdelanem načrtu, zato ima jako široke ulice in mnoge tudi prav lepo tlakane ter krasne trge. Prebivalcev ima sedaj že kakih 40.000 in je menda eno tistih argentinskih mest, ki ima zelo veliko bodočnost.

Med tem, ko sem tisti dan (5. nov.) opravil sv. mašo, se je zvedrilo, toda še vedno so grozili težki oblaki s slabim vremenom. Da ne bi padel v še kako večjo zadrego, kajti pota po Misiones so taka, da v deževnem času sploh odpovedo, a bilo bi pa spet nekaj nesmiselnega, da bi ne izpeljal mojega načrta za obisk rojakov po Misiones, da bi si zavarval hrbet za vsak slučaj, sem si hotel zagotoviti letalo, katero naj bi me poneslo 7 dni kasneje v Asunción, če bi zamudil vlak v soboto zjutraj.

Zato je bila moja prva pot na agencijo linije, katera vozi iz Bs. Airesa skozi Posadas, čez Cataratas de Iguazú v Asunción vsak torek. Z nekaterimi težavami se je ta zadeva uredila. Šele čez 4 dni sem imel zanesljiv odgovor v rokah.

V Posadas naših ljudi ni kaj. Imel sem le dva naslova, dva brata Kokoravec. Vedel sem, da oba živita nekje izven mesta, a naslov je nek čaški hotel, kjer sem ju seveda zaman iskal... Tam nekje živita... tako so mi pokazali, ne da bi kdo vedel kaj natančnega. Drugega mi ni kazalo kot napisati jima, d sem tukaj in kdaj naj me poiščeta.

Po dolgem pozvedovanju sem srečno doznal, kje leži Cerro Azul, kjer živi naša rojakinja iz Idrije, Lia Čibej, poročena Breitegger. Ob 13 uri me pelje tja kolektivno... Še več. Našel sem tudi telefonsko štilko in ne vem če ni gospej padel kak krožnik iz rok, ko je nenadno zaslišala na telefonu moj slovenski pozdrav... "nu" (po idrijsko). Kar hitro smo bili dogovorjeni, da bom jaz ob 16 uri že v Cerro Azul.

Ker sem uvidel, da je moj načrt, da se vrnem za 19. nov. v Buenos Aires neizpeljiv radi prometnih neprilik, sem kar takoj sporočil domov, da se bom moral zadržati kak dan dalje. Le na ta način bo mogoče obiskati rojake v Eldoradu in slapove "Iguazú". Saj bi bilo prav zares nekaj nesmiselnega, iti tako daleč, pa ne videti tega, kar je pač največ pomembno. toles", "Leandro Alem", "Puerto Rico", "Naranjito".

Un recuerdo de la excursión a la Estancia San Juan realizada el año pasado.
Spomin iz estancije San Juan lani 30. januarja.

Ob 13 uri je vse gomazelo na izhodišču kolektivov, ki nosijo vsakršna imena: "Candelaria", "Após-Santo Pipo"... tamle je pa tudi eden, ki ima "Cerro Azul". Kar hitro naprej, da ne bo zamujeno. Na srečo sem našel še precej ugodno mesto. Ko sem se ogledal po sopotnikih, sem opazil seveda vsakršne obraze.

BABA S CIGARO...

Kar mi je najprej zbudilo pozornost je bil "guten-tag"... Kaj smo med samimi Nemci tukaj?... To sem pravzaprav že v naprej vedel, zato me ni mnogo motilo. Saj je menda v Misiones nekaj krajev, kjer se sploh ne govori drugače kot nemško. Drugod pa govore samo po poljsko ali po češko. Prostora je za vse dovolj.

Med tem mi je vdaril v nos oster dim po cigari... Za menoj je sedela starka, ki ji najbrže nič ne manjka do 100 let in glej ga spaka: žulila je debelo cigaro in vsipala gost dim, kot kak volkan... Da imajo moderne dame svoje veselje s cigaretami, to je že znana stvar, a stoletna starka s cigaro v ustih je bil zame nov prizor, katerega sem opazoval nato kar tri ure, kajti tri ure je bila dolga tista cigara in še toliko več, kolikor je je ostalo v ženinih ustih, ko je izstopila...

Zame je bila ta stvar nova, toda ni pa nova za tiste kraje, kjer tobak raste kakor kopriava za plotom. Nič drugega kot semena je treba, pa že je tobak zagotavljen. Tiste cigare delajo ljudje sami doma in so včasih tako debele kot grabljišče... Naslednje dni po Misiones in še bolj pozneje po Paragvaju je bilo vedno videti kako ženšče z našgano cigaro.

Kmalu se je sprožil naš voz. Prijetni jutranji dež je potlačil prah, tako da je kadila le tista prešmentana cigara, ko smo jo ubrali proti Candelariji. Natrpal se je naš voz kot da smo slaniki. Sreča, da ni bilo ne vročine ne prahu. Saj je še vedno nekoliko naletaval dež.

ČEZ DRN IN STRN

Misiones ni ravnina. Ves svet je valovit in vspetne rastejo vse bolj, tako da je videti na obzorju že prave gore. Do Candelarije ni kakih večjih klancev, toda onstran se pa že začne vratolomna vožnja, ki nas je peljala po cesti gari in doli, pa spet po ovinkih in ob bistrem potočku ter skozi koščat gozd... Tamle je zbudil mojo pozornost neznan prizor: nekaki grmi, ki se vrste v dolgih redih: to so žerbali, nasadi za "yerba mate".

Ravno smo rinili v strm breg, ko nenadno naš voz obstane. Ali smo pretežki?... Hm! Je zmajal z glavo šofer. Najbrže ni nafte več! Lopovi so mi jo pokradli!

In res je bilo tako. Nič drugače kot na tla! Samo da se ne bi sedaj vlilo, kakor je ves čas obetalol... Ljudje si očitvidno niso delali težav. Menda so takih stvari vajeni. Lepo mirno so se posedli okrog po kamenju, ki je nudilo udobne sedeže. Ona žena je nadaljevala s svojo "salomonsko cigaro" in pravila, da je nevihta tisto noč veliko tobaka polomila, preje pa ad mu je suša veliko škodila... Jaz sem stopil malo notri v gozdno goščavo, v kateri se pa kar nič nisem spoznal. Vse rastlinstvo je različno od nam poznanega. Vsakovrstno ščavje z gostim in velikim listjem zakriva tla; drevje je vse zamotano v vsakršne zavijalke; pa zastonj iščeš hrast ali bukev ali gaber, ali smreko, ali trepetliko, lipo, dren, brinj ali bršljan... Vse je drugačno drevje in grmovje kateremu nití imena ne vem.

Med tem je prihrpel za nami kamijon. Uslužno je ustavil, da nam ponudi svojo pomoč, katero nam je dal iz svojega tanka... Toda zadeva ni bila tako enostavna kakor nihče ni mel potrebnih gumijaste ce-

vi. S kratkim končkom so si hoteli pomagati. Učinek je bil pač ta, da je dobronamerni šofer pač lahko polnil z nafto svoj trebuh, toda z vsem prizadevanjem ni mogel doseči da bi nafta pritekla v steklenico. Slednjič se je vendar nekdo domislil, da ima kamijonov tank tudi nižje en vijak iz katerega bo pritekla nafta, če je dovolj notri. Tako smo dobili dva litra pogonske sile, s katero smo se pognali nato do 1 km oddaljene vasi Cerro Corá, kjer je naložil potrebno nafto za nadaljno pot, ki je od tam naprej postala vse bolj strma.

Za hip smo bili na višini, od koder se nam je odprl krasen pogled naprej in nazaj. Tja v bregove je bilo videti med prostranimi gozdovi široke jase z obdelanim poljem, z nasajenim drevjem, med katerimi se skriva preprosta hišica ali pa tudi gosposki dvorec. Že smo spet drveli nizdol in zavijali na vse mogočne vijuge, zdrknili mimo studenčka iz katerega je curljala voda po lesenem žlebu v nastavljeno korito, nad potjo in pod njo se je pasla živina, so bežale prestrašene kokoši tja proti skupini drevja, kjer je sameval dom, od koder je bilo slišati pasji lajež, kjer je bilo videti belo perilo, ki se je sušilo na vrvici, napeti od drevesa na drevo... Spet se je polje primaknilo bliže cesti in sem videl drobne sadike soje, mandioke, ricina, tunga, krompirja in celo trta se nam je nasmehnila... Vse je bilo v začetni rasti, vse polno bohotnosti po obilnem dežju, ki je izdatno zalil deželo, ki je že dalje časa trpela sušo.

Nasproti nam je prišla volovska uprega. Z mogočnimi ogrskimi rogovi oborožena plavca sta brezbrizno vlekla tovor hlodov. Očividno ju ni zanimalo niti kateri dan je niti katera ura, niti koga srečata na cesti... Pač volovska modrost, katera vtegne biti včas kakemu preveč rogovilastemu človeku tudi koristna... Saj bo jutri tudi še en dan! taka je tista modrost, ki človeku včasih zelo prav pride!

Spet smo bili na višini. Menda na najvišji točki cele poti. Daleč nazaj in naprej in na vse strani so se odprle pred nami prijazne dolinice, deloma z obdelanimi njivami, deloma še zaraščene. Vsepovsod je bilo videti razmetane domove, speljane vijugaste poti in potočne struge. Zdrsnili smo mimo prostrane lesene cerkve, ki je samevala prav tako kot kmečki domovi. Četrtr ure dalje leži vas Andrade. Vaščani, tako mi je pravil orožniški mojster, ki se je z nami vozil, vedno nagovarjajo župnika, da naj bi postavili cerkev v vasi, toda mož — nek star nemški čudak — noče ničesar slišati in pravi ljudem, da naj si nebesa pošteno zaslужijo in da bodo vsaj to v božjo čast napravili, če bodo šli malo bolj daleč k maši. Saj drugo tako vse naredi le zase, za božjo čast pa nič.

Strmo je padala cesta v globoko dolino, na katere dnu leži precej velika vas Andrade, ki se ponša z mlinom in z žago. Spet je bilo treba v hrib po ostro vijugasti poti. V vozu pa je bilo sedaj že več prostora, kajti največ ljudi je izstopilo v tej vasi, tako da smo dosti lahko rinili navzgor, zavili še enkrat po širši planjavi, kjer nas je zopet pozdravila samotna cerkva, ki pristoji k vasi Cerro Azul, katera leži še streljaj dalje v zložni dolini.

V CERRO AZUL

Voznik je ustavil in me opozoril: tukajle je hiša Breitegger. Zares. Saj mi je že tudi gospa Lija ponudila roko v pozdrav. Med tem, ko je njena prijateljica sprejemala od voznika neke zavoje, je mene gospa Lija spremila proti hiši, vsa vesela, da more po dolgem času spet slovensko besedo spregovoriti in sprejeti prvega slovenskega rojaka pod svojo streho. Njen mož je dunajčan, ki sicer zna nekoliko slovensko, toda ker je tamkaj največ ljudi češkega govorenja, sta se

Los niños de la Colectividad hicieron su Primera Comunión el 17 de Diciembre.
Naši mali na dan Prvega sv. Obhajila

tudi onadva prilagodila Čehom in tako je tudi gospa Lija govorila z jako močnim češkim naglasom.

Kmalu je bila pred menoj polna miza vsakršnih dobrot. Nekatero so priromale iz Posadas z istim vozom kot jaz, tako sem videl po zavojih, katere je dobila iz voza prijateljica gospe Lije, nekatere pa je gospa Lija sama doma pripravila.

Škoda da ni bilo moža doma. Poleg velike sušilnice za mate se ukvarja tudi s cestnimi deli. Prevzel je graditev velike ceste, ki je nadaljevanje rute 14. Ta vodi skozi srđino dežele Misiones skozi kraje Alem, Oberá, Florentino, Fracran, San Pedro do B. de Irigoyen, kjer zavije nato cesta na sever proti slapovom Iguazú. Njegovi posli so ga nujno poklicali par dni preje na tisto delo, ki je 200 km daleč od doma. Vpričo sedanjih težav za nafto je bilo seveda nemogoče, da bi tisti dan prišel domov.

Dan je bil tako hladen, da mi je topel čaj prav za potrebo prišel. Sedli smo na prijetni verandi, od koder je bilo videti celo vas, ki se je naselila na obeh straneh potočka. Vsaka hiša sama zase, sredi drevj, med vrtički in trtami, po katerih so se pasle kokoši in se preganjali kričavi otroci.

V SUŠILNICI ŽERBE

Glavni, to se pravi najbolj donosni pridelek v Misiones je yerba mate. V tej deželi je mate doma. Tamkaj so ga našli v gozdovih. Divjaki so že od nekdanj poznali moč te rastline. Mate je bolj grm, kakor drevo. Morda bi tudi drevo postalo, toda obdelovanje njegovo zahteva tako obliko, da da čim več listja, ki je žerba, špecialiteta južne Amerike.

Na potu do Cerro Azul sem videl mnogo matejevih nasadov. Nekateri so bili prav bohotni, drugi pa tudi bolj žalostni. Zvedel sem, da je mnogo žerbalov to leto vničila slana. Nekateri so namreč porezali mladike ravno tisti čas, ko je nato sledila slana in je zato ožgala nasad.

Breiteggerjevi imajo v Cerro Azul sušilnico za mate, katero sem si hotel ogledati. Sušilnice so lahko prav moderne z mnogimi umetnimi napravami, lahko pa so tudi bolj preproste. Glavno je spretna roka, ki žerbo prav pripravi.

Žerbo režejo v mladikah skozi šest mesecev v letu; med tem delajo vse sušilnice s polno paro. Vsa dežela je polna vonja po žgani žerbi. Mladike povežejo v snope in oddajo v sušenje. "Junta reguladora", ki je natančno uredila pridelavo žerbe, je točno odredila, koliko žerbe more vsak posestnik oddati. Odločujejo to po površini žerbalov, katere kdo ima. No-

Agradecimiento

Jamás olvidaré los días que he pasado en Buenos Aires. He ido de sorpresa en sorpresa por la bondad y el afecto con que he sido recibido en todas partes. Imposible sería dar un recuento de las personas que me han atendido y ayudado con tanta espontaneidad y cariño.

Quisiera hacer llegar mi voz de agradecimiento a cada una de estas persona pero esto es imposible.

A la vez que agradezco la ayuda material me siento conmovido por la nobleza de los sentimientos con que esa ayuda se prestaba.

¡Oh, cuántas escenas conmovedoras!

¡Cuántas expresiones de admiración, de cariño, de bondad! ¡No lo olvidaré jamás!

No puedo a menos sino agradecer en manera muy especial al R. P. Juan Hladnik quien se interesó por mí en forma realmente superior a toda expectativa. El ha sacrificado a mi beneficio días enteros de asiduo trabajo, y con él hemos visitado un centenar de familias eslovenas y argentinas, donde hemos pasado horas tan felices, que me parecía de haber vuelto a mi patria.

Agradezco la labor silenciosa pero eficaz de las R.R. H.H. Franciscanas de la Paternal. Dios, que todo lo sabe, se lo premiará. Agradezco a las entusiastas cantoras de Santa Rosa y del corito esloveno, por su noble actuación en la velada del 7 de enero.

Agradezco a la Sra. Cotič y Srtas. Vida y Darinka, que se sometieron a la ingrata labor de coleccionar plata y de vender mi opúsculo sobre mi misión. Todo lo han hecho con verdadero espíritu de fe. No puedo olvidar a los queridos paisanos de Avellaneda, principalmente los organizadores de aquel agradable té del fin del año.

A todos, y a cada uno: ¡Dios lo pague!

Aún permaneceré algunos meses en Argentina. Espero estar en Bs. Aires para las fiestas de Pascua, y entonces, esperamos nos volveremos a ver!

Vuestro affmo.

P. Misionero

PRISRČNA HVALA.

Po 15 letih bivanja v tujini, kjer sem le kdaj kdaj srečal kakega rojaka, da sem z njim pokramljal dve tri besede, — ko se mi je zgodilo, da po cela leta nisem slišal naše besede, — sem srečno prišel v Buenos Aires, v to južnoameriško Slovenijo. Dolgo že sem želel trenutka, ko se bom srečal z dobrimi rojaki, a kaj takega si niti želeli nisem upal, da bi praznoval tako lep Božič med rojaki, kakor sem ga praznoval letos med dragimi mojimi Slovenci. Pri polnočnici mi je srce tako utripalo, ko sem slišal krasni paternalski zbor in na sveti božični dan so me solze zmagovale in na novega leta dan zopet na Avellanedi.

vega žerbala ne sme nihče zasadi.

Koncesionirani sušilci morajo voditi točno kontrolo žerbe, katero sprejmo.

Za sušneje zažgo velik ogenj in skozi plamen vsipljejo vejice žerbe. Zelena listje crči v vročem ognju in pocej anekako olje, katero j trba požgati, da žrba ni preč grenka. Nato gre skozi sušilne peči, kjer se posuši do krhkega, nato pa zdrobe in stisnejo v vreče. Nadaljni proces se vrši v mlinih za mate, kjer izdelujejo razne vrste žerbe, katera nosi nato različna imena kot: Salus, Cruz Malta, Flor de Lys... vsaka tovarna dela po svoje in vsaka pravi da dela najboljšo.

Breiteggerjevi imajo tako sušilnico, v kateri posuše letno kakih 300.000 ton žerbe.

Med tem je ugasnil dan. Veter je razgnal megle, skozi katere so posvetile srebrne zvezde, med katerimi sem iskal veliki in mali voz. Prav nizko na obzorju sem ju našel. V tisti višini, ki je mnogo bolj na severu, se

Los jibaros en la lección de Catecismo.

Tu vidimo skupino Hivarcev med katerimi misijonari č. g. Mirko Rijavec

Izkazali ste se, dragi rojaki, velikodušne z Vašimi darovi, za katere Vam bom vedno hvaležen in se bom bratov Slovencev vedno hvaležno v molitvi spominjal, a še več kot denar, ki ste ga prispevali za moj misijon v Macasu, sem hvaležen za neštete dokaze ljubezni, katero ste mi kot ljubljenu bratu tako lepo izkazovali na vseh mojih stopinjah.

Posebno zahvalo sem dolžan nekdanjim znancem, katere sem nepričakovano tukaj našel, tako posebno g. Fonu, ki me je spomnil na toliko davnih spominov iz naše lepe hišice goš na koncu Bovca, kjer je bil moj rojstni dom.

V mojem zapisku je cela vrsta imen velikodušnih darovalcev, kateri so dokazali svoje velikodušno srce s svojim skritim darom, ki ga bo poplačal Gospod Jezus, kateremu skušam pridobiti zvestih vernikov med mojimi divjaki Hivarci. V premnogih hišah sem doživel gostoljuben sprejem, za katerega se ne morem dosti zahvaliti in v neverjetnem začudenju sem našel moje brate in sestre na fotografijah v krogu častitega g. Terčelja, vsem goriškim rojakom znanega goriškega narodnega buditelja, ki je moj birmanski boter in je živel tri leta v naši hiši v Gorici na Via Orzoni... Tako sem se spomnil one dni goriškega narodnega boja, ko sem tudi jaz kot mladec tekal z Bratužem, Terčeljem, Bitežnikom, Doktoričem, Bednaržikom in drugimi možmi po vsej Goriški budit slovenski narodni ponos.

Skoro sem že pozabil slovensko besedo po toliko letih, a sedaj v Buenos Airesu sem spet našel v sebi pravega Slovenca.

Naj še posebno zahvalo izrečem gospodu Janezu, kateremu sem največ zahvale dolžan, da sem v Argentino prišel in da sem tukaj toliko rojakov spoznal. Posebno zahvalo tudi avežanedskim gospodinjam za prijazno popoldne na Silvestrovo, v mestu pa vsem tistim, kateri so organizirali praznik 7. jan. Posebno deklamatorjem, malim pevcem, gospem in gospodičnam, ki so imele v rokah vse priprave in ki so darovale tako lepe darove za srečolov.

Sedaj sem odhitel na argentinski Jug, da tudi tamkaj potrkam na blaga srca. Čaka me tudi še obisk v Uruguayu, nato bom pohitel tudi v Rosario in Córdoba, vse ob svojem času.

Upam pa, da bom za Veliko noč spet v Buenos Airesu in prosim rojake, da mi spet priredite tako lepo Veliko noč kot sem imel lep Božič.

Tisti rojaki, kateri imate namenjeno, da kaj prispevate za moj misijon lahko izročite gospodu Janezu, Pasco 431. Pri njem tudi vprašajte za moj vsakokratni naslov, kadar treba.

Naj končam s toplo zahvalo vsem. Bog plačaj!

Mirko Rijavec, misijonar.

sicer zvezda severnica še ne pokaže, toda kolesa manglega in velikega voza pa ne more skriti.

Skozi prijetni večerni hlad je odmevalo pasje lajanje in regljanje žab, prava idila slovenske vasi v večerni uri.

Med tem je bila pa gotova večerja. Bilo je vsekaj dobrega, kar se je naučila gospa Lija v svojih nekdanjih letih, ko je tekla njena mladost v Idriji in pozneje v Ljubljani, kjer je bil auradnica Slavenske banke (tiste, ki je potem bankrotirala) in pozneje tudi v Murški Soboti. Mnoge zanimive spomine je pripovedovala med tem, ko je tekla večerja. Kar nenadno je pa obmolknila in me pazno gledala... Pač jo je imelo ali bom spoznal ali ne tisto jed?... Njeno nemo vprašanje sem kmalu odgovoril: Nisem slutil, da bom nocoj še žlikrofe jedel!

Žlikrofe? Kaj pa je to? Kdor tega ne ve, naj kar v Idrijo gre! Če bo kaj moke, mesa in krompirja in če bo naletel na pravo hišo, kjer imajo prave "zjale", bodo že tudi s pravimi "žlikrofi" postregli... Z drugo besedo se pa tudi vsak Idrijčan imenuje "žlikrof", samo svetujem previdnost, ker včasih se kdo tudi razburi, če se mu reče "žlikrof"...

Jaz sem se tistih žlikrofov prav lepo najedel. Saj jih sem doslej v Argentini samo še enkrat dobil na mizo, in to na Paternalu. Napravila jih je pa sestra Iluminata, seveda tudi prav dobre.

(Nadaljevanje)

Tako ganljiva kot to leto, menda še ni bila naša polnočnica. Naroda je bilo vse polno ven na ceste; pevci so mogočno zapeli, da nas je kar dvignilo, a pred nami je bil pa g. misijonar Mirko Rijavec s častito brado in pa s prijazno besedo, s katero je tako prisrčno voščil srečen Božič. Malokdo je mogel zadržati solze, tako ganljivo je bilo vse to.

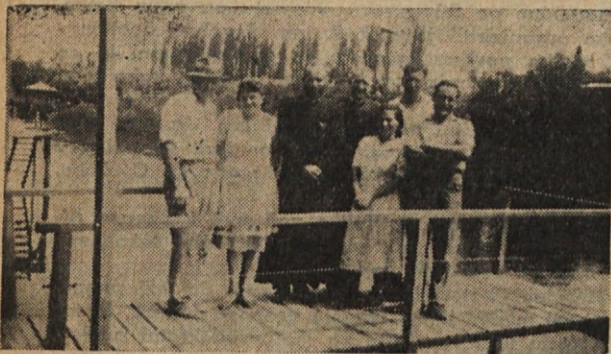
Prav tako je bila ganljiva božična maša na Paternalu pri kateri so zapeli naši mali spet tako prisrčno lepo, in je gospod misijonar tako topla spregovoril, da je vse prevzelo ganotje.

Na Avellanedi se je tudi zbor zavzel in pri nabiti kapeli zapel tiste stare večno lepe božične pesmice in tudi nekaj novega priložil, tako da človek kar pozabi, kako daleč, daleč smo od doma... da smo mi srečni in veseli pri sveti božični maši med tem, ko doma ne poznajo nič božičnega veselja.

Popoldne smo se pa kar štirje pokazali na Paternalu pred oltarjem in zapeli litanije. G. misijonar jih je prvič po slovenski zapel. Iz La Plate je prihitel č. g. Vladimir Zmet, naš rojak, bogoslovec Koglot, je tudi stopil v našo vrsto, pa smo tako zapeli kot slavčki; še lepše pa so odpevali na koru.

Na Avellanedi je bil pa še del božičnega veselja prihranjen za starega leta dan, kjer smo se spet zbrali v lepem številu. Z g. misijonarjem in č. g. Zmetom smo zapeli litanije, nakar se je vršila prijazna zabava na dvorišču. Gospoda misijonarja je pozdravila Krajcarjeva Maričika, nato smo pa katero modro uganili.

Posebno lepo je bilo pa na Avellanedi na Novega leta, kjer je bila kapela tako polna kot na Božič. Ta dan je pa č. g. misijonar doživel na Avellanedi lepoto slovenskega božičnega petja.

Recuerdo de una visita al Tigre

Oni dan smo pohiteli v Recreo Europa, Río Carapachay v Delti, kjer smo v družbi rojakov preživeli prav lep popoldan.

Danes je mnogo kričavih patriotov, ki so pa v resnici le kruhoborci, kateri se na moč trudijo, kako ugajati razbrzdanemu ljudstvu in se obdržati na oblasti, katero rabijo v svoj prid, a za narod jim ni nič mar — tako je bilo tudi v času znamenitega Numidika.

David Doktorič:

NAROD NAJ ODLOČI!

V Rimu, do mozga pokvarjenem, se bitka, nad vse vroča, bije. — Krvava ni. — V tem mestu, že strašno popačenem, zvijači nad poštenjem zmagaja sije. — Tako se zdi.

Numidik eden redkih je prvakov, ki se drži pravičnosti očakov. Zaslužil si je častno to ime, ker zlomil kralju je Numidije, Jugurti, tilnik preošabni. Podkupovalec to je bil zvijačni. A ob Numidiku nepodkupljivem odrekel mu je čar zlata. Ob vojskovodju tem neprekosljivem zaman mu tudi hrabrost je bila. — Res Marij mu je bil namestnik spreten, nič manjši ni pa mojster bil prevar, namazan demagog in zvit spletkar. Takrat pa narod vendar nedovzeten njegovim spletkam je ostal. Čeprav Numidika domov je bil pozval, ga vendar po zaslugi je častil, z izrednimi častmi ga proslavil.

Sedaj pa kaže, da vse to že davno je pozabljeno. Kdo še posluša poštenjaka, izkušnega, slavnega vojščaka? Prav spretno Marij narod obdeluje, nagnjenje tolpe slepe si osvaja: "Kdo našemu napredku nasprotuje? Mogočni ta Numidik pač izhaja iz rodovih Cecilijev prevzetnih, Metelov teh, možganov neokretnih. Naj Macedonika le pomnijo, — njegov to stric je bil, v govoru dolgem starinske bil razkladal je nazore. Kako je zmerjal jih, Kako žigosal jih! Mar še Rimljani naj prenašajo teh par okostenelih nazadnjakov? Rimljani! Mi, mi narod naprednjakov, ki klanjajo vse zemlje prebivalci se nam, mar ni sveta zavojevalci ko sužnji, ko barbari naj živimo? Mar naj samo trpimo?

Če vi si, delavci, po trdem znoju privoščite veselja kapljico, če mi vojaki si po prestanem boju ljubkosti ženske iščemo, hinavski pridejo ti pridgarji, zavijajo oči, ti krokerji, in prerokujejo propast sveta, sveta poštenja in plemenitega hotenja. Naj le napovedujejo propast sveta, a svojega, sveta starinskih teh nazorov, sveta varljivih svojih vzorov! — Potem po zaledu Macedonika nečaka še Numidika ste slišali in bratranca Kaprarija poslušali,

BOG POVRNI!

Oni dan, ko sem se spravljal na potovanje na sever, sem zastoj iskal srajco za preobleko na potu... Nisem je imel. Pa ne, kot da sem tak siromak, toda človek se za take stvari ne pobriga, dokler ni zadnja sila.

Takole mimogrede sem nekje pravil zgodbo, kako sem iskal srajco, katere ni bilo... Pa je oni dan prišlo na misel dobrim dušam, da se bliža moj god in kar nenadno se predstavita dve dobri osebi s precej velikim zavojem, v katerem je bila cela zaloga vsega, kar človek potrebuje, priložena lista pa nosi dolgo vrsto imen dobrih rojakov, kateri so zbrali za moj god 147 \$ denarja.

S tem denarjem so mi preskrbeli za lep čas s perilom. Zraven je pa bila tudi lepa potica... Nameraval sem kar molče pustiti mimo moj rojstni dan, toda kako naj to napravim če imam pa v rokah tako dobro potico... Pa sem poklical g. misijonarja Mirkota Rijavca, naj pride k nam tisti dan na kosilo. In ko je bil pri naši mizi kot gost, je prišlo na dan, da je bil "včeraj njegov rojstni dan"... Tako sva kar oba ob enem s poštno slovensko potico praznovala najin god.

Torej najtoplejša hvala vsem rojakom, kateri ste izkazali to pozornost, K besedi tople hvaležnosti pa pristavim tudi topla prošnja:

Prihajajte v večjem številu k slovenski službi božji in mi bo to prav tako v veselje kakor velikodušni godovni dar!

Janez Hladnik

ko sta hotela nam omejevati tak drzno prostosti naše, cenzorja. Brez kazni sme svobodo nam jemati, nam Rimljanom, kdo?"

Ah, ta plebs! — Daj ji mastno kost, na pojde za teboj voljna! In Marij dobro to modrost prekanjeno pozna!

Apulej Saturnin, tribun, — prav premeten je to lizun, — je zdaj zahteval in predlagal razpravo o agrarnem zakonu, ki kajpada plebejcu vsakemu je zaželjen kolač meden in se od smrti Grahov je odlagal. A Marij, da reši se nasprotnika, neizprosnega Numidika, še ta predlog doda: "Ko z glasovanjem zakon sklenjen bo in volja ljudstva v njem potrjena, naj vsi senatorji prisežejo, da se podvržejo. Kdor pa se vpre, v izgnanstvo gre!"

dla na paši. Hkrati pa je privzdignila Numidik sam, edini, nevpogljivo ravnal se je po svoji vesti. Da to vedenje nepojmljivo on spremenil bi, radi bi dosegli najozji mu prijatelji. A njemu? Izgnanstvo lažje bo prenesti, nego značaju se nemoško odpovedati. Le ljudstva vetrnjaštvo v srce ga peče.

Končano je! Zravnan ko hrast pusti da slednjokrat se napoti Numidik burno zborovanje, še v svoje stanovanje. Gre doč čez forum spremljevalcem reče:

"Že po naravi zlodej hoče zlo. A dobro, če nevarno ni, storé slabiči tudi prav lahko. Pravičen biti, zlu se vpreti, vselej le dobro poželeti, naj žanje hvalo, naj preté grožnje, to klen značaj premore le!"

Vreden prednik bil je Numidik velike mučenice svete Cecilije.

PADRE NUESTRO

Muchas veces quedaron los apóstoles estupefactos al ver cosas increíbles que realizaba Jesús. Aquel que puede tranquilizar las enbravecidas olas del mar, que devuelve la vista a los ciegos, que resucita los muertos, que reduce al silencio a los más astutos opositores, que con su oración consigue de Dios cualquier cosa que pide... será, por cierto, el más autorizado para dar también a los hombres una oración poderosa. Así fué que un día, luego de haberlo visto hundido en oración fervorosa le pidieron: "Señor enséñanos a orar como lo hizo también San Juan con sus discípulos."

Y les dijo Jesús: Cuando oreis, decid: Padre nuestro, que estás en los cielos, santificado sea el tu nombre. Venga a nos el tu reino. Hágase tu voluntad, así en la tierra como en el cielo. El pan nuestro de cada día dánosle hoy. Perdónanos nuestras deudas, así como nosotros perdonamos a nuestros deudores; y no nos dejes caer en la tentación, mas líbranos del mal. Amén. (Mat 6 y Luc 11).

Desde niños aprendemos esta oración. Mil veces la repetimos... Pero, por desgracia, hay muchísima gente que balbucea estas palabras como un loro, sin prestar ninguna atención a su sentido. No ven que, además de servirnos como la mejor fórmula para pedir a Dios lo que necesitamos, nos ofrece, condensada, la sabiduría más profunda en base a la cual están resueltos todos los problemas sociales.

Hay gente, que mira esta oración antigua como a algún trapo gastado. Los pueblos cristianos, poseedores de ella, se parecen a aquellos salvajes que poseían un gran diamante desconociendo su valor. No vacilaron en trocarlo por un trozo de vidrio cualquiera...

Para que todos sepan aprovechar para su bien personal y para la felicidad de la sociedad la oración del "Padrenuestro", indicaremos algunos pensamientos provechosos.

Tan profundas raíces tiene el egoísmo en el ser humano, que hace olvidar todos los derechos ajenos. Cuanto más emplea el hombre sus actividades en satisfacer su "yo", tanto más impide el bienestar común y el progreso de la cultura. Los geólogos, sabios y seudosabios tienen hoy día la manía de afirmar, que el mundo lleva ya millones de años de existencia, y que el hombre existe sobre el globo hace ya centenares de miles de años. Queriendo con ésto ridiculizar los relatos bíblicos de la creación del mundo se enredan en sus propias afirmaciones, dando, sin querer, la mejor apología al evangelio.

El hombre, que vive en la tierra, según ellos,
HACE YA 500.000 AÑOS.

vegetaba paralizado durante 498.000 años, sin poder encontrar el camino de su progreso, pues todo aquello que produjeron las culturas anteriores a los tiempos de nuestra era, se reduce a algunos instrumentos bélicos, lo único que interesaba al hombre materialista. Examinando las causas de aquel estancamiento del progreso salta claramente a la vista, que a la gente aquella le faltaba la unión de las fuerzas materiales y espirituales, pues cada cual estuvo empeñado en atender únicamente a su persona y a lo mejor su familia; rara vez pasó los límites de una tribu, las cuales ya se perseguían entre ellas implacablemente...

Muy evidente es que las culturas antiguas, que pueden mostrar alguna excepción a lo que dijimos, lo lograron tan sólo con la dirección de su religión, que consiguió coordinar los esfuerzos de algún pueblo. Pero siempre el resultado quedó sepultado bajo las ruinas del mismo pueblo que sucumbió bajo las armas de algún vecino menos civilizado pero más aguerrido. No hubo modo de conseguir la pacificación de los pueblos con distintas divinidades. Toda la historia de los 498.000 años no es más que matanzas, guerras, venganzas...

Que digan los historiadores lo que les de la gana, no podrán negar que la verdadera subida de la civilización empezó recién, cuando una gran parte de la humanidad comenzó a cumplir el programa social del Padrenuestro.

Recién cuando la gente comprendió, que todos los hombres somos hermanos, que todos tenemos al Padre común en los cielos — no aquí en la tierra —, que todos estamos encaminados hacia la eternidad, donde está preparada la verdadera dicha... recién cuando, ilustrado con tales pensamientos sublimes el hombre renunció a su egoísmo desordenado, confiando en el Padre común y sacrificándose por su prójimo, pudieron juntarse los descubrimientos y progresos de varias generaciones disfrutando de tranquilidad sin las continuas zozobras de los enemigos, hombres y bestias, beneficiándose así la humanidad entera.

Hoy muchos quieren renegar del Padrenuestro, lo mismo que los hijos ingratos, que luego de haber recibido infinitos favores de sus buenos padres, una vez ya grandes, les abandonan sin preocuparse más por lo que les deben... Pero, jamás la humanidad hubiese llegado a la cumbre de la civilización, que nos rodea, si no fuera por el Padrenuestro... Y qué castigo más horrible saca la humanidad de su apostasía, pues renegando del Padrenuestro, todos los frutos grandiosos que alcanzó mediante este programa social, se van convirtiendo en los instrumentos más horribles de destrucción.

Todos tenemos el Padre en los cielos. Allí nos reuniremos algún día, pero antes de ver ese día feliz, tenemos que merecerlo con esta vida, que es prueba, trabajo, y lucha.

SANTIFICADO SEA EL TU NOMBRE . . .

Ningún padre es indiferente hacia la conducta de sus hijos. Con derecho reclama de ellos cariño y gratitud. En la medida de la confianza, cariño y fidelidad que recibe de los hijos se basan también las atenciones que un padre juicioso les brinda. He aquí la razón por la cual pone Jesús la invocación: santificado sea el tu nombre.

Si el hombre deshonra el sublime nombre de su Dios, Creador, Padre y Redentor; si lo pronuncia con desprecio, si lo olvida; si no quiere tener tiempo para darle el culto debido, es lógico que no puede contar con el cariño paternal, de El. No lo ha tratado como a padre, sino como peón, al cual se llama sólo para el momento de necesidad... La consecuencia natural de tal proceder de gran parte de la gente, es el desmoronamiento de la universalidad de la humanidad, que se fracciona en grupos hostiles y competidores y en individuos egoístas que no viven más que para las vanidades de este siglo.

Ya no proceden para con Dios como con su Padre común, ya no le dan lo que le deben, por lo tanto han de terminar en el derrumbe, como una familia donde falla la autoridad del padre...

Mientras los pueblos juntan las manos en confiadas oraciones comunes, mientras rige en los corazones la fe activa, mientras la vida privada y pública lleva el sello del Padrenuestro, no puede predominar el odio, el egoísmo, la venganza y la sensualidad. Cuando el hombre renuncia a santificar el nombre de su Padre Eterno, se convierte en bestia... Como lo vemos convertido hoy...

La humanidad en su cumbre, en los que se consideran los dirigentes de los pueblos, en los sabios, en los próceres, en la vida pública, hizo caso omiso de la súplica

VENGA A NOS EL TU REINO

Renunciando a los ideales de la vida eterna, concentran todos los esfuerzos tan sólo en los pocos años de vida terrenal. Bien visible es con qué resultado... No queriendo el reinado de Jesucristo, el autorizado

Rey de todo lo creado, bajo cuyo reinado de justicia, de amor y de paz, todos los pueblos del mundo podrían disfrutar de los magníficos productos de la civilización y avanzar tranquilos hacia el Reino de los cielos, donde ya no habrá ni penas ni lágrimas. Y se matan sin que nadie pueda decir con verdadera razón el por qué...

Primero aflojaron las manos en la oración, dejaron de implorar por el reinado del Padrenuestro, luego cayeron en errores y cegueras, cada cual tratando de imponerse a los demás a cualquier precio, todo contrario a la súplica

HÁGASE TU VOLUNTAD

Dios ha previsto bien para todos. Sus graneros y almacenes tienen suficiente abundancia de todo para todos. Si la gente quisiera compenetrarse de la verdad de que todos somos hijos del Padre celestial, de que todos somos hermanos de Jesús, de que todos hallaremos nuestro verdadero sitio dichoso en la eternidad, no nos costaría nada renunciar a los caprichos egoístas, para cumplir la voluntad de Dios.

Para que pueda ser vencida la rebeldía del corazón, estimulada todavía más por el demonio, debemos pedir la ayuda de arriba. El creyente, que medita lo que es la voluntad de Dios, encuentra en ella siempre fuerza y fuente de infinitas alegrías. Si uno deja de repetir esta súplica, caerá víctima de su capricho, sembrando disconformidad por doquier.

No se trata a Dios como al Padre cariñoso, no se entrega a los designios eternos de El, no se le tiene confianza en los momentos críticos... de tal modo uno se sustrae al gobierno paternal del Padre común, cuya voluntad es la única que puede coordinar todos los intereses de todos los individuos, para establecer la dicha común.

Dios no quiere imponerse categóricamente al hombre, que ha creado dotado de libertad con la que tiene que hacerse merecedor de la dicha eterna. Por lo tanto le deja amplia libertad de acción, aunque abuse. Pero le hizo entender bien claramente que el camino de su dicha está asegurado tan sólo, si acepta como límites de su proceder los mandamientos.

He aquí la llave de la felicidad: Cuando la gente cumpla con fidelidad exacta la voluntad de Dios, como la cumplen los felices moradores del cielo, tendremos devuelto el paraíso a la tierra.

Todas estas cosas tienen preferencia en el Padrenuestro pues son condición básica, para que pueda Dios aceptar la súplica siguiente:

EL PAN NUESTRO DE CADA DIA

dánosle hoy. Es cierto que hay piadosos que son pobres. Pero nadie puede demostrar, que haya exactos cumplidores de la primera parte del Padrenuestro, que se vean desprovistos de lo esencial para la vida. En circunstancias dadas puede Dios admitir también el hambre, lo mismo que las enfermedades y otros grandes castigos. Para los creyentes significan nada más que pruebas que siempre se reciben con resignación. Lo cierto es que éso del "pan de cada día" está asegurado a los fieles observadores del programa del Padrenuestro. Todas las argumentaciones contrarias, incluso las referentes a las miserias de la guerra actual, se desvanecen y tan solo con sofismas se puede negar la eficacia de la petición del "pan nuestro de cada día". Que no vengan a desautorizar estas palabras los haraganes, los comodones, los vividores, los aprovechadores y toda clase de gente que no están a tono con el Padrenuestro.

Antes que quejarse de que Dios les tiene olvidados tienen que recordar la invocación: y

PERDÓNANOS NUESTRAS DEUDAS

así como nosotros perdonamos a nuestros deudores.

Qué poco les importa de como están ellos con el Padre. Sólo les interesa cómo está El con ellos... Deberían preguntarse ¿qué es lo que merecen? ¿qué darían ellos a aquel que les tratase así como ellos tratar a su Padre celestial?

Reclaman sí, que se les de; nada les importa del deber de dar. Se olvidan que a los derechos preceden los deberes. Aquel que no tiene cumplido su deber, pierde todos sus derechos.

Antes de quejarse contra Dios deben reconciliarse con El y establecer la relación de verdadera hermandad con los que los rodean. ¿Qué pueden esperar del Padre común, si son mezquinos con sus hermanos? ¿Llenos de celos, de envidias, egoísmos, de desprecios para con los demás? Se hacen indignos de la gracia de Dios. Despreocupados por la gloria de El, al cual ni ellos dan lo que le deben, ni se empeñan nada para que los demás lo hagan, no tienen merecido que Dios les colme de bienes materiales que son quizá lo único que piden en sus oraciones.

A quien le parezca que tiene razones para quejarse de que Dios lo trata como "padrastro" debe revisar su comportamiento para con El y descubrirá que lo trata como a "peón" y que con el prójimo se porta como "aprovechador"...

Es muy fácil engañarse a sí mismo, pues sus culpas siempre prefiere uno verlas atenuadas y sus méritos ampliados. Por éso nos hace pedir Jesús en el Padrenuestro:

NO NOS DEJES CAER EN LA TENTACION.

Somos tan poca cosa y nuestra inteligencia tan limitada que pronto puede uno sucumbir a los engaños de su propia carne y debilidad. Mas peligroso es todavía el demonio con sus intrigas. Además de cuidado necesitamos luces e inspiraciones divinas y de nuestro ángel de la guarda. Jesús nos indica, que también para éso tenemos que pedir.

Al final concentramos todas las súplicas del Padrenuestro en la última invocación —

MAS LIBRANOS DEL MAL. — AMEN.

¡Qué oración magnífica! Todas las otras religiones no tienen algo ni parecido. En pocas palabras tenemos concentrada la sabiduría más profunda y el programa social más grandioso.

Medio millón de años de esfuerzos humanos para conseguir en el mundo una vida tranquila y cómoda fueron estériles, hasta que no fué puesto en las bocas y corazones humanos la sabiduría del Padrenuestro.

Recién entonces empezó la verdadera hermandad humana que facilitó la coordinación de los esfuerzos materiales y espirituales y llevó al hombre hacia la cumbre de la civilización.

¡Qué estúpida es la búsqueda de la gente contemporánea, que no quiere establecer la paz del mundo sobre el Padrenuestro! Los miserablemente ciegos llenos de soberbia infernal y torpeza carnal no quieren levantar la mirada hacia las alturas.

Han caído en una tentación, de todas la más fatal: en la incredulidad. Ya no les queda otro ideal de dicha que la pobre felicidad terrena y tan ciegos son que no enteven que están empeñados en hacer realidad una ilusión, ilusión estúpida, cuyas víctimas son todos los sacrificados de la guerra actual.

No teniendo nosotros el modo de convencer a ellos, de iluminar a los ciegos guías de los ciegos pueblos, tenemos que depositar toda nuestra confianza en la oración incansable del Padrenuestro implorando para todo el mundo:

¡Mas líbranos del mal! Así sea!

NEKAJ ZA STARIŠE

(Nadaljevanje)

Na temelj vere se mora nasloniti vse vzgojno delo, ker vprav sveta vera (katoliška) nudi najizdatnejše vzgojne pomočke: stavi nam za zgled božjega Zveličarja, ki je najboljši prijatelj otrok, ki je pa tudi kot vzgojitelj maldine nedosežen vzor. Kar je Kristus prinesel na zemljo kot novo zapoved — zapoved ljubezni — je tudi pri vzgoji prvo pravilo. Kdor bi torej hotel voditi mladino preko verskega temelja, kdor bi zavračal od Boga določeni nramni red in nramne zakone, bi jo zavajal v nesrečo, kar potrjujejo zgoraj navedene besede sv. apostola Pavla. Čednost uspeva le na gredicah krščanske vzgoje, pravi značaji se porajajo tam, kjer so božje zapovedi hkrati vzgojna pravila.

Škof Slomšek je zapisal o verski vzgoji tole krepko primero: "Hiša take ustave, ki na skali prave žive vere ne stoji, se zvrne in njena podrtija je velika." — In zopet: "Znanostna izomika brez nabožnosti je samo olišpan grob."

Vzgojitelj, ki otroku ne vcepi globoke vernosti v srce, zida na pesek, polaga mlade sadike vzgojnih navodil v peščeno, izsušeno, nerodovitno zemljo. Človek, vzgojen brez verske podlage, je "dresirana" žival.

Vzgojno delo danes nima povsod onih uspehov, ki bi jih bilo pričakovati. Starši tarnajo, da so otroci trmasti, svojeglavi, da so neposlušni, da kljubujejo, če se jim v vsem ne ustreže. Dokler so še mladostni, se še za silo izhaja, pozneje pa je vsaka beseda zastoj. Razen nekaj človeških cizrov in običajnih oblik olikanega vedenja, ni ostalo ničesar več. — Enake tožbe dohajajo iz šolskih in drugih učilnic, od učiteljstva, od gospodarjev in delodajalcev. Ni reda ne discipline, ni spoštovanja do višjih, ne točnosti in ne pokorščine.

Kje tiči vzrok?

Plevela na polju mladinske odgoje gotovo ni manjkalo nikoli; a toliko trnja in osata nemara ni bilo nikdar. Najhujše je pa to, da se osebe, ki so krive te nesreče, svoje krivde navadno še zavedajo ne. Če se jim pa pove, zvrtačajo svoj vzgojni greh na druge so-krivce, ki jih je seveda tudi povsod na kupe. Toda krivdo pripisujemo upravičeno v prvi vrsti staršem in njih namestnikom, ker otrokom ne nudijo in ne oskrbe verstvene odgoje, t. j. odgoje, ki naj je naslonjena na neomajno podlago svete vere in strahu božjega.

Hudo v otroku se mora uničiti in zatreti z verskimi pomočki, z zdravili svete vere, drugače se bo razpaslo prav tako, kakor se bahato šopiri plevel na rodovitnih tleh, ako ga s korenino ne izruje skrbna roka vrtnarjeva. Ako pa starši s svojo versko brezbriznostjo in nemarnostjo plevelu in osatu, ki poganja v srcu, takorekoč prilivajo, se ni čuditi, če postane otrokovo srce gnezdišče izkvarjenosti in zlobnosti.

Pomni: "Kdor pa pohuiša katerega teh malih, ki vame verujejo, bi mu bilo bolje, da bi se mu obesil mlinski kamen na vrat in bi se potopil v globočino morja." (Mat. 18, 6—7).

Ali ni vnebovpijoča krivica, skrajna brezvestnost, če prepuste starši otroke veri in Cerkvi protivnim organizacijam!?

Recreo "EUROPA"

RIO CARAPACHAY

Pri domačinih v prelepem kraju. — Po ceni
Prevoz s postaje Tigre tja in nazaj, odrasli \$ 1.—,
otroci \$ 0.50.

U. T. 749 - 589 — TIGRE — FCCA.

Nov naslov č. g. Davida Doktoriča je: Canelones 1159, Telefon Larga Distancia 85802 Montevideo.

Vse izgovore in ugovore staršev in vzgojiteljev, ki iščejo zgolj naravnih sredstev za vzgojo, za vrške se pa ne brigajo, je zavrnil božji Zveličar sam s tem, da je kratko opozoril na najžalostnejšo posledico nesrečne brezverske vzgoje: "Kaj pomaga človeku, če ves svet pridobi, na svoji duši pa škodo trpi!"

L. 1825. (tako pripoveduje polkovnik pl. Zabern) je bil neki francoski nadškof, ki se je zdravil v kopališču na Savojskem, poklican k umirajoči hčerki slovečega generala izza Napoleonovega časa. Gospodična je bila v krščanskem nauku tako dobro poučena, da jo je nadškof čudeč se vprašal, od koga se je toliko naučila. "Za Bogom se moram za svojo bogaboječnost zahvaliti cesariu Napoleonu I.", odgovori bolnica. "Bila sem s svojimi domačini na otoku sv. Helene. Nekega dne me nagovori cesar — bilo mi je 10 let: "Deklica! Lepa si in mlada: čez nekaj let boš še lenša, zato te čaka med svetom dovolj nevarnosti. Ne boš jih premagala, če ne boš iskala varstva v sveti veri. Toda, kdo te bo v veri poučil? Tvoj oče je vero izgubil, mati tudi ne kaže nič verskega. Dovolj, da se jaz ponudim kot tvoj veroučitelj. Jutri bova takoj pričela z naukom." Dve leti sem hodila k cesarju s katekizmom v roki, ne sicer vsak dan, pač pa po večkrat na teden. Nato mi de cesar: "Sedaj si, hčerka moja, dovolj poučena. Treba se bo pripraviti za sveto obhajilo. Poklicaj bom duhovnika, ki bo pripravil tebe za prvo sveto obhajilo, mene pa za smrt." Tako je cesar tudi storil."

Napoleon, veliki cesar, prvi med veleumi minulega stoletja, na ta način očitno priznava, da je vera in verska vzgoja neobhodno potrebna, visokim in revnim, učenim in preprostim krogom.

Leno snričevalo svoji verni materi je zapustil na svoji smrtni postelji vseučiliški profesor v Freiburgu dr. Schill. V smrtni bolezni je poklical svoje slušatelje na stanovanje, da bi se od njih poslovil. Storil je to potem, ko je že bil prejel sv. zakramente za umirajoče. Nagovoril je svoje dijake tako-le: "Gospodje! Svojo vero sem vsrkal že s hrano, ki mi jo je dajala mati; bil sem tako srečen, da vere nikdar nisem izgubil. Ostanite zvesti sveti katoliški Cerkvi; vera je opora človekova v vseh viharih življenja; vera, samo vera, daje človeku pravo tolažbo. Zelo me veseli, da ste zame veliko molili; priporočam se še za naprej. Na zadnje uro človek sam ne more več moliti. O, kako prav ima župnik, ki mi je rekel: "Ljudje so nespa- metni, če mislijo, da more človek na zadnje uro še moliti in se spreobrniti".

30. dec. je bil krščen pri sv. Rozi Nelson Šeruga iz Montevideja. Na sliki vidimo botre in bližnje sorodnike na domu botrov.

S tem se konča sonetni venec. Vsaka vrstica 15 soneta je začetna in zaključna vrsta enega prejšnjih sonetov. Prečitajte začetne črke 15 soneta: "Cirilu in..."

13

Dosegla, da res njuna žetev se je zakasnila,
je vrsta dogodkov, Slovanom prav zlega spomina.
Da se je prosveta teh ljudstev za časa razvila,
po bratov zamisli, bi druga bila zgodovina.

Nad Rim, plemenito središče krščanske prosvete,
prišla je slabosti, ponižanja žalostna doba,
šopirili v njem so Germani se, spletke neštete
so vgnezdile v mestu se svetem in smrad in trohnoba.

Kako bi tak Rim bil razrešil razkola vprašanje?
Bizanc zaslepljeni, ki Mohamed se mu rogala je,
drvel je v propast in krščanski naš svet se razklal je.

Zamisli mar bratov ostanejo naj samo sanje?
Kako bi to naša sinovska hvaležnost trpela?
Učenci! Vse sile uprimo za zmago njih dela!

14

Učenci! Vse sile uprimo za zmago njih dela,
ki njih plemenitost pred vekli ga že je začela!
Ko večji vrtnarji v kreposti njih vrtu berimo
prežlahnih sadik in med narod jih vse presadimo!

In rožic duhtečih njihove ljubezni goreče!
Med ljudstvom zbudimo vse čednosti speče,
da bomo hodili v edinosti, složni, po poti,
ko brata apostola, v srčni, rastoči dobroti!

Saj le v plemenitosti duše dobrota prebiva
in v družbi kjer vladajo zdrava načela,
krepost vse različnosti s plaščem ljubezni pokriva.

Spolnimo, po čemur sta brata tako koprnela,
in v dejstvih naš dom v naših srcih najprej prenovimo!
Cirila, Metoda, svetnika preslavna slavimo!

15

Cirila, Metoda, svetnika preslavna slavimo,
Iz duš nam hvaležnih se pesem slovesna izlije,
Rastoča močnejše, krepkeje z dna src se razvije:
Izredna duha velikana dostojno častimo!

Ljubezen, žareča vsa njuna, še vedno nam sije,
Učitelja naša sta, vsi jih, Slovani, ljubimo!
Iskreno obema zvestobo trdnó obljubimo!
Naj njuna priprošnja vse naše slabosti pokrije!

Moliti Gospoda, sta prednike naše učila,
Enaki bili da bi ljudstvom, sta, prvim, hotela,
Trinoštva rešiti nas, brata sta se namenila.

Oholost sosedov ob njunem se delu je vneia,
Dosegla, da res njuna žetev se je zakasnila:
Učenci! vse sile uprimo za zmago njih dela!

NE KAKOR NEMCI!

Že na strani 151 sem omenil, da je bilo delovanje nemških misijonarjev Rastislavu precej neljubo. Oni so bili bolj širitelji nemške politike nego krščanstva. Morava je bila cerkveno podrejena nemškemu škofu, ki se prav v tisti dobi niso odlikovali po svetosti, niti ne po svoji učenosti.

Da mi ne bi kdo radi tega očital pristranosti, naj navedem, kar o istem predmetu piše nemški zgodovinar Alois Knöpfler: "Če hoče kdo pravično oceniti нравno stanje duhovščine in menihov, mora proučiti pred vsem časovne razmere. Preskrbovanje visokih cerkvenih mest s kneževinami je imelo za posledico, da so postali možje na takih mestih precej posvetni... Najplivnejša dostojanstva so se podeljevala

vojščakom in dvorjanom, tudi prodajanje cerkvenih služb je postalo skoro pravilo. Na ta način so prišli najnevednejši elementi do najvišjih časti v cerkvi. Duhovniki so bili večinoma simonisti (to je, prekupčevalci s svetni službami), in so živeli z ženskami. Niti niso bili duhovniki po poklicu, niti se niso zavedali dolžnosti, katere jim je nalagala njihova sveta služba." Kasneje bomo še imeli priložnost, spoznati nekaj takih nevednih cerkvenih dostojanstvenikov.

Res da je bila tedanja doba sploh bolj surova. Posebno ob državnih mejah so ljudje zaradi večnih nemirov, splet in bojov hudo posuroveli. Žalostno zgodovinsko dejstvo je vsekakor, da so bili duhovniki, poslani od nemških škofov med Slovane za časa sv. Cirila in Metoda, možje, ki se niso odlikovali niti po svojem svetem življenju niti po svojem izrednem znanju.

Če škofje niso bili mnogo vredni, duhovniki niso bili nič boljši. Slovanskega jezika niso znali, niti niso imeli velike gorečnosti za boj proti poganskim zmotam in razvadam. Staroslovenska Cirilova legenda jih še celo dolži, da so sami učili zmote in vraže: da je vsaka lazeča žival stvar hudobnega duha; devet grehov je rešen, kdor ubije kačo; kdor ubije človeka, mora tri mesece piti iz lesene čaše. A že to bo dovolj, če ugotovimo da niso bili niti malo goreči, niti sposobni za boj proti poganstvu. Omenja se še posebej, da niso prepovedovali poganskih daritev niti prešuštnih zakonov. Če pomislimo, da so morali smatrati za svojo najvažnejšo nalogo, ne borbo za Kristusovo kraljestvo, pač pa pridobivanje velikašev za nemško politiko, tedaj nam ta očitek postane zelo verjeten.

NOVA POMLAD

Kako ne bi slovansko ljudstvo z veseljem pozdravilo nova misijonarja, ki sta se na prvi pogled odlično razlikovala od teh dotedanjim oznanjevalcev nemške in ne krščanske vere! Pa čeprav sta bila mnogo strožja v svojih zahtevah. Posebno odločno sta namreč brata nastopala proti poganskim daritvam in breobzirno sta oznanjala svetost krščanskega zakonskega življenja. "Vse te zmote in razvade sta iztrebila kakor trnje in sežigala v ognju svojih molitev."

V vseh mladih krščanskih narodih se je krščanstvo moralo posebno dolgo boriti za spoštovanje krščanske nauka o svetem zakonu. Med Slovani pa še toliko bolj, ker so jih v tem oziru nemški misijonarji bili zelo površno poučevali. Iz dopisovanja panonskega kneza Koclja s papežem Janezom VIII. razvidimo, da so premožnejši in velikaši večkrat zavrgli svoje prejšnje žene in si vzeli druge.

Sveta brata sta pa bila v tej stvari neuklonljiva in sta z vso odločnostjo zahtevala, da se vsi brez razločka stanu, tako velikaši in bogataši, kakor preprosti in revnejši, strogo drže Jezusovega jasnega nauka o nerazdružljivosti zakona. Legenda obširno navaja svetopisemske izreke, ki sta jih v svojih dokazovanjih uporabljala, da sta utemeljevala svojo

De la reunión de camaradería en homenaje al P. Misionero en Avellaneda.

Svetna duhovščina v Argentini

Za verski preporod je potrebno da pride en duhovnik na tisoč duš. Kako daleč smo v Argentini od tega, nam pove primerjanje z nekaterimi državami na podlagi številke še pred vojnim izbruhom.

Številke povedo 1) koliko je kje katolikov, 2) koliko duhovnikov in 3) na koliko duš en duhovnik:

	1)	2)	3)
Nizozemska	2.200.000	4.400	500
Kanada	4.400.000	6.000	730
Italija	41.100.000	52.000	792
Belgija	8.200.000	9.500	870
Severna Amerika	20.775.000	21.200	984
Nemčija	21.500.000	21.500	1.000
Argentina	13.000.000	1.554	8.365

Kot je razvidno manjka Argentini deset tisoč duhovnikov, da bi se normalno razvijalo dušno pastirstvo. Iz te statistike so izvzeti redovni duhovniki iz raznih kongregacij, ki jih je seveda precej. Na splošno se bavijo z vzgojnim delom po svojih zavodih, zato jih ne vzamemo v račun za dušnopastirsko delo v župnijah. Zaradi razsežnosti dežele je videti mnogo naselj ki nimajo stalnega duhovnika. Komaj steče nova cesta, hitro narastejo nova naselja ob njih. S tem se pojavi nov problem za duhovno oskrbo. Nekateri kraji so dobili velik razmah zaradi naraščajoče industrije, zato je nujna potreba ustanoviti nova verska središča. S zadovoljstvom vidimo, da se dvigajo nove cerkve, ne samo v Buenos Airesu, temveč tudi okrog vele mesta. Pomanjkanje duhovščine se zdi nepremagljiva zapreka za večji in uspešnejši verski pokret med ljudstvom. Berisso, poleg La Plata, ima samo enega duhovnika, čeprav šteje 30.000 duš. Delavci so zaposleni večinoma v frigorifiku Armour (angleški) in Swift (sev. ameriški) in v petrolejski čistilnici YPF na Ensenadi.

Še ena statistika s pregledom po 22 škofijah Argentine. Navajamo zaporedoma število: 1) vernikov, 2) duhovnikov, 3) na koliko vernikov pride en duhovnik:

	1)	2)	3)
Buenos Aires	2.434.884	315	7.729
Córdoba	995.713	143	6.963
Salta	231.230	29	7.973
San Juan	232.236	32	7.288
Paraná	780.598	100	7.805
La Plata	1.617.409	249	6.495
Santa Fe	602.258	116	5.191
Tucumán	576.382	53	10.875
Santiago del Estero	522.632	432	16.332
Corrientes	721.028	52	13.865
Catamarca	158.755	39	4.070
Azul	609.807	52	11.725
Bahía Blanca	468.103	45	10.402
Jujuy	121.825	15	8.121
La Rioja	114.840	10	11.484
Mendoza	523.108	43	12.165
Mercedes	992.550	82	12.104
Río Cuarto	285.511	21	13.595
Rosario	951.633	95	10.017

La R. H. Iluminata entre sus niñas el 17. de Diciembre. Mladinski zbor s sestrami: Iluminata, Majda in Venceslava.

San Luis	207.186	14	14.729
Viedma	210.350	8	26.293
Resistencia	383.202	9	42.574

Kakšna bo bodočnost? Bodimo opitnisti! Velik napredek v vzgoji mladine se je pokazal z obvezno uvedbo krščanskega nauka v šolah. V šestdesetih letih laicizacije se je pokazal polom šole brez Boga. Indiferentna šola je samo poučevala, ni pa vzgajala. Imeli smo dobro izučene ljudi; v verskem oziru je vladala med izobraženstvom sramotna nevednost. Tako ni moglo iti naprej. Mladina je rastle prav po živalsko, brez moralnih nagibov in načel. Pred enim letom se je končno napravil preobrat, ki bo moralno povzdignil celo deželo. Božja previdnost je dala priložnost tedanjemu ministru prosvete, slovečemu katoliškemu pisatelju, Hugo Wastu, da je skupno s tedanjo vlado popravil polstoletni pregrešek. Z dekretom se je povrnilo Bogu kar je božjega, namreč mladino. S tem se je spolnila dolga želja zavednih državljanov in dalo zadoščenje katoliškemu narodu. Lansko leto se je poučeval verouk v vseh ljudskih šolah in v prvih dveh letnikih srednjih šol, kamor spadajo tako zvane nacionalne, trgovske, industrijske šole in normalke (učiteljske). Prihodnje leto bo vpeljan ta predmet v tretji letnik srednjih šol in se tako dopolnjeval vsako leto naprej.

Javnost je sprejela ta dekret z zadoščenjem, ker se drugovercem zaotavlja verska strpnost. Statistika zabeleži cel plebsitit dijaštva za verski pouk. Ker ni dovolj duhovnikov je priskočilo na pomoč mnogo odličnih laikov, ki poučujejo verouk pod cerkvenim vodstvom. Samo v enem izmed največjih zavodov v Buenos Airesu, ki ima tri tisoč dijakov poučuje verouk 27 laikov pod vodstvom enega duhovnika; tristo judov so nastili pri miru.

Verska preporočitev bo prinesla svojo žetev glede duhovskih noklicev, ki že polnijo semenišča. Veliko zaslugo pri tem ima Kat. akcija, ki vzbuja idealizem med mladino. Bog blagoslavlja vso deželo, ker se je pokazalo darežljiva pri obeh evharističnih kongresih leta 1934 in leta 1944. Dal Bog, da se kmalu uresniči čim bolj očitno očenaševa prošnja: "Pridi k nam tvoje kraljestvo."

Vladimir Zmet

zahtevo za čistost družinskega življenja proti nečistovanju, prešuštvovanju in zakonolomstvu.

Iz virov, ki so nam na razpolago, se zdi, kakor da veje čisto novo življenje, ki se je začelo za moravsko ljudstvo, kakor da je za ta slovanski narod napočila nova pomlad. Cirilova legenda na svoj značilni, preprosti način pripoveduje, da so se uresničile besede preroka Izaija (35, 5-8): "In odprla so se ušesa gluhih, da so slišali besede svetega pisma, in razvezal se je jezik nemih." — "In Bog se je tega veselil, hudobni duh pa je bil osramočen."

SLOVENSKI LIST

je moral radi prevelike podražitve upeljati spremembo in bo izhajal odslej 2 krat na mesec na 8 straneh. Naročnina 5.— \$ letno.

Zavedajte se, da je častna dolžnost vseh rojakov, da vzdržimo naš list.

VSA STAVBENA DELA
Dovodne in odvodne instalacije
izvršuje

Luis Daneu

PERU 832

U. T. 34 - 3405

Bajo el Sol Libre

SEPTIMO CAPITULO

Los caballos yacían sobre el pasto, como si estuvieran sin vida. Los cubría una capa de polvo gris. Por los flancos se deslizaban aquí y allá gotas de sudor que se mezclaban con la tierra en sucio barro. Los animales, seleccionados, respiraban fatigosamente. Si no fueran de buena raza no habrían podido resistir la forzada carrera a la cual los habían obligado los prófugos Iztok y sus eslovenos.

Caía un rocío crepuscular. Hacia el occidente, el río Tonzus susurraba en su valle; hacia el norte, se agitaban las copas de los árboles en las laderas del Hema.

“¡Estamos salvados, gracias a Perú!”

Así dijo Iztok cuando se desbrochó el yelmo y lo dejó sobre la hierba.

“Sólo las alas de los halcones nos habrían alcanzado y sólo el delfín habría llegado a nado hasta nosotros por sobre las olas del mar; como los Bizantinos no son ni halcones ni delfines, podemos descansar tranquilamente esta noche.”

El viejo esloveno, el de la cara cortada, arrojó al suelo el pesado escudo y se acostó junto a él sobre la verde ribera.

Los jóvenes soldados prepararon el fuego y se ocuparon de la cena. Epafrodit no había olvidado que los fugitivos sentirían hambre. Las grandes bolsas de cuero, junto a las sillas, estaban llenas de carne y en las botas de cuero se movía el mejor vino.

Radován, arrastrando el escudo por la correa, se acercó a Iztok, que se apoyaba sobre unas plantas de helecho, junto al crepitante fuego. Iztok sonrió al anciano.

“¡Te arrastras como un pato, padrecito!”

Radován soltó la correa y el escudo cayó ruidosamente tras el arbusto.

“¡Así me pagas por haberte salvado! ¡Desagradecido!”

“Vamos, Radován, no te enojés. ¡Agradece a los dioses por tu cabalgadura! ¡Nunca cabalgaste un caballo mejor!”

“A tí te agradezco esta cabalgata de perros. Las patas se arrastran como si estuvieran borrachas. En cambio mi garganta está seca y vacía como el camino por el cual venimos.”

“¡No te enojés! Ya sabes que si el lobo está en la aldea no descansan los perros.”

“¡Es claro! A tu lengua no le duelen los pies.”

“Acuéstate aquí, descansa, es mejor que te muestres de buen humor y nos cantes un poco.”

“¡Canta, canta! Ahora todavía te burlas de mí, después de haberte roto las cadenas. ¡Es claro! ¡Te es fácil cazar víboras con mi mano! No tienes en tí tanta sabiduría como para saber que si la gallina no come, tampoco canta.”

Radován tiraba furiosamente sus barbas y les sacudía el polvo, que mezclado con el sudor, se había asentado en la larga madeja.

“¡Vamos, jóvenes, den de cenar a Radován!”

Un soldado abrió una bolsa ante el anciano y sacó de ella un trozo de carne asada y fría.

“¡La bota!”, murmuró Radován.

Cuando se la ofrecieron, la tomó con las cansadas manos y tosió.

“¿Qué seca tengo la garganta! Y ahora correrán estas nobles gotas de Epafrodit por un camino feo y desierto. ¡Es una lástima!”

Bebió de una vez más de la mitad y descansó.

“¡Epafrodit, ojalá vieras, cómo te quiero!”

Volvió a beber y esta vez arrojó la bota vacía sobre la hierba.

“¡Iztok!”, comenzó con una voz alegre. “Si yo no caminara con mi inteligencia por el mundo, ¡qué habría sido de tí, cabrito desmedrado!”

“Eso te lo deberá agradecer toda la raza eslovena.”

“¡Para las migas de la gratitud se necesita una canasta terriblemente pequeña! Sin embargo, si tu agradecimiento es tan grande en tu corazón, como en tu lengua, me sentiré contento. Espero que alguna vez arreglarás a ese calavera Tuñús, si antes no se lo envío yo mismo a Morana por agitador. Porque poco, bien poco faltó la última vez.”

Los fugitivos miraron una vez a Radován, otra a Iztok, y luego, curiosos, escucharon al músico.

“Habla, padrecito!”, gritaron todos a una. “Eso está interesante. ¿Tú habrías muerto a Tuñús?”

“¡Yo, sí, yo, Radován!”

“¡Cuenta!”, insistió Iztok.

“Fué la última vez, cuando llevé a los tuyos tus saludos, desde Bizancio.”

“De mi hogar, de mi hermana Liubíniza, de mi padre Svarun, no me contaste nada todavía. ¡No está bien!”

“¿Qué no está bien? Hijito, ¡que cada pastor vuelva sus ovejas al redil! ¡Me preguntaste algo? ¿Por tu padre, por tu hermana? ¡Nada! La última gota de amor hacia los tuyos se la tragó esa hermosa cortesana, esa blanda comadreja. ¿De esa mujer nacerán para los eslovenos Svarunes, lobos y toros? ¿Qué? ¡Serán corderos, y hasta éstos inválidos.”

“¡Radován, no calumnies a Irene! ¡Calla!”

Iztok se estremeció excitado. Sus ojos relampagueaban. Radován no levantó la cabeza. Sólo miró de soslayo, pero vió bastante. Disimuló; tomó otra bota de vino, bebió y prosiguió:

“Cuando en tu casa le dije a tu viejo padre que vives, que estás perfectamente en Bizancio, el anciano revivió como si hubiera bebido de este vino. Cuando llegué al castillo, yacía sobre la hierba, hecho un ovillo, y se quejaba en un dolor mortal.”

“¡Enfermo?”, preguntó rápidamente Iztok.

No, enfermo no, triste; una tristeza mortal a causa de la guerra entre hermanos. A su lado, arrodillados, lo consolaban Velegost y Bojan. En esos momentos habían vuelto con una mala nueva: los antos, especialmente los jefes Lobo y Villenes, no querían la paz.”

Todos los soldados enarcaron las cejas y escucharon al serio Radován.

“Lobo y Villenes. ¡Ciegos!”

“¡Enceguecidos, deslumbrados por Tuñús!”

“¿Estás seguro?”

“Me lo contó un anciano anto, que se apartó del derramamiento de sangre de sus hermanos y se enterró como un lobo en los montes, afligido. Y también me lo dijo Svarun, que Tuñús instigaba a la guerra Lobo y Villenes; Liubíniza, en cambio, me explicó que Tuñús la cortejaba a ella, ¡embustero!”

“¿Cortejaba a Liubíniza? ¿El huno, Tuñús? ¡Mientes, Radován!”

“¡Ojalá mintiera, Iztok! Cuando llegué al castillo, encontré todavía sobre la mesa el jarro roto que Tuñús arrojara en su ira. Liubíniza todavía temblaba del terror que le había infundido ese charlatán maloliente.”

“¡Si lo encontráramos! ¡No se me escapará!”

“Como lo encontré yo y como, desgraciadamente, se me escapó.”

“¡Si no escapó Radován a él!” murmuró el viejo esloveno; eso no lo oyó ciertamente el juglar, porque no quería.

“Lo encontré cuando bajaba como el viento del castillo, donde Liubíniza ofreció a su nariz un ascua encendida en vez que un beso. Ví su manto rojo en la llanura cerca del castillo, yo me aparté. Espera, pensé, ahora recordarás cuándo perseguiste a Radován. Galopaba rápidamente, su cabeza colgaba sobre el cuello del caballo, toda triste y soñolienta.”

Tenia los ojos cerrados, lo ví perfectamente. Prometí sacrificios a los dioses, encurvé la espalda y dí un salto fuera de mi escondite. Estaba tan cerca que lo habría podido tomar por el manto. Quise asir el cuchillo de mi cintura, — ¡por los demonios!, no había cuchillo. Lo había perdido. ¡Y así escapó de la muerte, embustero!”

“¡Bebe, Radován! ¡Bien lo contaste!”

“Todavía mejor lo habría hecho; pero, si no tenía cuchillo, ¿lo iba a golpear con el arpa en la cabeza? Más vale una cuerda que toda su calabaza. Pero todavía nos encontraremos, todavía, y entonces...”

El músico agitó el puño y volvió a tomar la bota.

Los soldados rompieron en una alegre risa. Radován les dirigió una mirada desafiante, se alejó del fuego y se tiró al alto pasto.

“¡Ríanse, cabezas locas! ¡Todavía no me conocen!”

Se acercó una bolsa vacía y se la colocó bajo la cabeza.

“¡A dormir!”, ordenó Iztok. “La guardia de los caballos que se cambie cada dos horas, para que al guardián no lo venza el sueño, porque estáis cansados. ¡Cuando comience a clarear iremos del otro lado del Hema!”

Los soldados desparramaron las ascuas para apagar el fuego. Unos minutos después todos dormían profundamente.

También Iztok deseaba dormir. Sentía en sus huesos un gran cansancio. Apenas ahora se daba cuenta de cómo lo había abatido la celda. Cerró los ojos y cubrió su cara con la frazada del caballo. Mil pensamientos bullían en su cabeza. Hubiera querido olvidarlo todo, para poder descansar antes de iniciar el largo camino. ¡Inútil! Respiraba el perfume de nardos de la rica manta. Así estaba perfumada su habitación aquella noche en que se encontrara con Irene.

Se apoderó de él toda la nostalgia de esa noche, en que condujo a su amada desde el barco, al jardín de Epafrodit. En las tinieblas, bajo la manta, vio sus oscuros ojos, sobre las mejillas sintió la caricia de sus cabellos de seda. Su alma estaba sentada en la embarcación en la que la acompañó hasta el palacio imperial. Sobre ellos el cielo, en los corazones un solo deseo, el silencio en los labios, pues sobraban las palabras en medio de tanta felicidad... En eso una lucha por ella, el asalto en el jardín, la terrible celda, ahora sin ella... ¿Dónde estás, Irene?

“Salvada”, le había dicho Epafrodit. ¿Salvada? ¿De Azbad? ¿De Teodora? Tal vez salvada de él mismo y no para él. La vida sin ella le era muerte; el día sin pensar en ella, noche vacía; todos los triunfos, juegos sin valor si no podía ofrecerle a ella sus laureles. “Irene, ¿dónde vives? ¿Palpita tu corazón tras el mío?”

“¡Por Cristo, la abrazarás!”

También eso se lo había dicho Epafrodit. “¿La abrazaré? ¿Cuándo? ¡Dios la guarda!” Vagamente, Iztok recordó lo que Irene le había enseñado del Evangelio. Recordó al Cristo crucificado al cual ella rezaba. Le había dicho: cree en la verdad y su amor te llenará el corazón.

Iztok sintió una leve esperanza; a lo lejos, en oriente, comenzó a aclarar, los resplandores tocaron silenciosos las copas de los árboles y llenaron su alma con las santas palabras: “Todo lo que pidáis en mi nombre se os concederá.”

Los labios del bárbaro comenzaron a moverse, buscaban palabras, bullía en su espíritu: “Dáme a ella, a Irene, sólo a ella, santa, pura, por Cristo, su Señor.”

Como un dulce maréo, lo venció el sueño; se cerraron sus párpados; la luz nació de la noche y de la luz surgió Irene, con las manos extendidas hacia él y lo llamó: “¡Ven, mi bueno, héroe de héroes!”

Las estrellas se apagaron en la fresca mañana. El guardián despertó a los soldados. Inmediatamente ensillaron los caballos, que, descansados, relinchaban alegremente y pacían en el pastizal.

“¿No oyeron nada durante la noche?”, inquirió Iztok.

Iztok, ordenó ir hacia el valle...

“Nada, “magister peditum”, le comunicó el esloveno más anciano a quien le había tocado la guardia del amanecer.

“¿No se oyó galope de caballos?”

“¡Susurraba el río; el camino estaba desierto!”

“¡Continuemos nuestro camino sin pérdida de tiempo! Esta noche acamparemos al otro lado del Hema y allí ya estaremos libres de cualquier persecución.”

En medio de la angustia del peligro, los soldados se desayunaron a pie. Sólo el escudo de Radován estaba todavía tras el arbusto donde lo había dejado la noche anterior. Sólo él, roncaba sobre la bolsa.

“¡Radován!”

Iztok le sacudió los hombros.

El juglar gritó, levantó ambas manos y salió de debajo de la ropa de lana con la cual se había envuelto hasta la cabeza.

Se sentó en el suelo, se desperezó y miró temeroso a los soldados.

“¡No está; demonio!” maldijo en bizantino.

Los soldados se rieron.

“¿Quién no está?”

“¡Tuñús! ¡Lo alcancé, lo así por el cuello, pero se escapó, embustero! ¡Ni en sueños no descansa el hombre!”

“¡Padrecito, nosotros nos vamos! ¡Prepárate rápido y monta el caballo!”

Radován se levantó sobre sus rodillas, se apoyó con los puños sobre la tierra y se fué levantando poco a poco.

“¡Por Morana, no tengo pies!”

Iztok le ofreció una bota llena.

“¡Si ésto no me revive, vuelvo a acostarme, ustedes continúen vuestro camino sin mí!”

Apuró en ayunas el fuerte vino griego, hasta acabar con la bota. Se relamió los bigotes y dijo:

“¡Epafrodit, sólo tu amor es verdadero! Que los dioses acompañen a í y a tu vino. ¿Por qué te fuiste de Bizancio? Envejeceré de pena, porque no te encontraré más a tí ni a tu vino. ¿Tienen todavía algo?”

“Diez grandes barriles, padrecito.”

“Entonces me iré con ustedes y les mostraré el viejo camino para atravesar el Hema. Si no me habría acostado y seguiría durmiendo.”

“¿A esperar a Tuñús?”

Así le dijo el soldado que sostenía su escudo, de pie delante de él y esperaba para colocárselo sobre el pecho.

“¡No! ¡No quiero volver a tener jamás un escudo sobre mis huesos! No soy tortuga. Me lastimaron hasta hacer sangrar estas costillas de acero.”

Iztok ordenó a los soldados atar el escudo a la silla, dos de ellos ayudaron a Radován a montar.

El lucero del alba todavía titilaba en el cielo, cuando los fugitivos jinetearon sus caballos por la vieja calle romana

que unía el territorio del Danubio con el Mar Negro. Estaba abandonada. Las inundaciones y los inviernos la habían deshecho, de manera que los prófugos debieron en muchas partes bajar de los caballos, para abrir senderos entre rajaduras y hoyos. Muchas veces los soldados desmontaban y conducían a sus caballos por las riendas. Los hermosos animales, que sólo conocían caminos parejos y valles llanos, temblaban en el camino peligroso.

Agonizaba el día cuando llegaron a las laderas septentrionales del Hema. Cuando anocheció, Iztok ordenó ir hacia el valle. El camino era mejor. Pero no podían montar. Llevaban sus cabalgaduras por las bridas. Todos se arrepentían de no haber elegido el nuevo camino comercial. Si los perseguidores habían salido de la ciudad por el camino bueno, los podían alcanzar y atacar de ese lado del Hema.

Por eso debían bajar al valle, a buscar un pastizal donde pacer a los caballos, pasar la noche y al día siguiente continuar prestamente.

Encontraron una quebrada donde crecía yerba alta. Allí acamparon, cenaron y se acostaron, sin prender fuego. Iztok distribuyó tres guardias sobre el valle.

Pasó la noche. No había señal de los perseguidores. En los alrededores todo era silencioso y desierto. Diligentemente se dirigieron al norte y a la noche alcanzaron el camino bueno, por el cual alguna vez habían ido Radován e Iztok. Encontraron a un pequeño grupo de Tracios. Supieron que no había soldados de Bizancio, por eso siguieron tranquilamente.

Se cerró la noche. Los caballos se habían cansado y se encabritaban. Los soldados esperaban la orden de Iztok de detenerse y buscar un lugar para pasar la noche. Pero su conductor cabalgaba unos pasos delante de ellos y hablaba a medievoz con Radován.

“¿Aquí?” preguntó Iztok al juglar y le señaló unas fortificaciones construidas sobre una colina baja, cerca del camino.

“¡Todavía no! Antes de Hilbudi habitaban aquí los eslovenos, que cultivaban todo un mar de lino. Por eso este valle se llama Preudica — Rueca —.”

“¿Ahora no hay más eslovenos en los alrededores?”

“Hilbudi los arrojó a todos hacia el Danubio, los que quedaron vivos de su espada.”

Iztok calló y prometió en su corazón a los dioses que recuperaría todo lo que el Bizantino les había arrancado.

“¿Estamos todavía lejos de las fortificaciones de Negra, donde está la guarnición?”

“No debe estar tan lejos como para que en ese tiempo no pueda tranquilamente cenar. Ya deberíamos ver su luz.”

“¿Dices que pernoctaste en Negra cuando volviste a Bizancio?”

“Pernocté allí, y muy bien. Esa centuria no soporta ni sed ni hambre.”

“¿Cuántos soldados crees que hay? En Bizancio se conocen las fortificaciones, también oí el nombre del oficial. Pero nadie se interesa mucho por ellas”.

“Son los restos de las fuerzas de Hilbudi. Mezcla de guerreros salvajes: alanos, hérules, hunos, ávaros y frisonos, todos juntos. Tienen la obligación de cuidar a los comerciantes bizantinos. Pero muchas veces es más peligroso ir con ellos que sin ellos.”

“¿Asaltantes entonces?”

“Medio soldados, medio asaltantes.”

“¿Cuántos hay? ¿Qué piensas?”

“Cincuenta seguros, ¡más bien más!”

Iztok volvió a callar y obligó a caminar al caballo que con la cabeza gacha, apenas si podía dar unos pasos cortos, venciendo al cansancio.

“¡Luz!”, exclamó Radován.

Iztok levantó la cabeza. Hacia adelante, en la llanura, brillaba una luz roja.

“¿La fortaleza?”

“¡Sí! Esta es Negra. Ahora podemos dar vuelta a la izquierda, tras la fortaleza. ¡Allí no hay peligro!”

Iztok detuvo al caballo y esperó a los soldados.

Algunos se adormecían sobre los caballos.

“¡Hermanos!”, les habló Iztok.

Todos tiraron de las riendas, los caballos rodearon al conductor,

“¿Ven la luz?”

“La vemos.”

“Es la fortificación Negra, asiento de Bizantinos.”

“¿Negra?”, repitió el viejo esloveno.

“Debes conocer la fortaleza, puesto que te asombraste.”

“No la conozco a ella sino a su oficial. Era el verdugo de los soldados, por eso lo enviaron a comandar a los asaltantes.”

“¿Nos apartamos de ellos? ¿La guarnición es más fuerte que nosotros?”

Silencio.

“Ataquemos”, susurró el viejo esloveno.

“En ella hay muchas armas. Nos vendrían bien. Tampoco les faltan caballos.”

“¡Ataquemos!”, gritaron al unísono.

“¡Cabrones! ¡Que Morana os toque!” Se oyó al enojado Radován, que atendía desde fuera del círculo.

“¡Ataquen nomás! Que los dioses os arranquen los caballos por lo imprudentes. Yo quisiera todavía unos años cantar por el mundo, por eso os saludo.”

Dió vuelta al caballo y desapareció del camino hacia el callado pasto y se perdió en la noche.

Iztok preparó una emboscada para sorprender a la guarnición. Ceraron los caballos, los cascos resonaron sobre las piedras y pasaron a la carrera delante de la fortificación.

“¡Las antorchas!”, gritó Iztok al guardián en voz alta. Toda la guarnición revivió. Ardieron las antorchas, la guarnición brilló en dorados yelmos y plateados escudos. El halcón dorado sobre el pecho de Iztok lució maravillosamente. Toda la armada guarnición saludó en el patio al “magister peditum”. El oficial se inclinó y tomó su caballo de las bridas como un humilde servidor.

“¡Salteadores! ¡Siervos e hijos de Bizancio! ¡Ha terminado vuestro trabajo! ¡De esto se adueña el esloveno!”

Iztok atronó sobre el grupo esloveno y sacó su espada.

Momentáneamente el oficial no entendió lo sucedido; pero era un soldado de experiencia y no perdió tiempo ni se confundió, sabía distinguir entre la manera de hablar de un amigo de la de un enemigo.

“¡Las lanzas!”, gritó, asió él la primera y amenazó a Iztok con su punta. Pero todavía no había alcanzado a arremeter con ella cuando el viejo esloveno se arrojó sobre él con la espada y lo hizo caer en un charco de sangre. Pero la caída del comandante no dispersó a la guarnición. La enardeció. Diez caballos se arrojaron contra los eslovenos. Comenzó la pelea, hombre contra hombre, espada contra lanza. Los fuertes escudos apretaron a la guarnición contra la pared. Las lanzas relampagueaban sobre las cabezas de los soldados; ningún esloveno estaba ya a caballo, sólo Iztok lo montaba. Su espada cortaba el camino de cada prófugo. Todo el pavoroso terror de las culpas bizantinas se apoderó de él de tal manera que mataba sin piedad. Cayeron muchos de los de la fortaleza; pero una buena tercera parte apoyó la espalda contra la pared y arremetió sus lanzas hacia adelante, con la intención de anular a los eslovenos. Iztok observó cómo los jefes atacados gritaban ordenando saltar con sus lanzas. No pensó ni un segundo. Había llegado el momento decisivo para la victoria. En un salto salvaje condujo a su magnífico corcel contra las lanzas. Quince de ellas se hundieron en el cuerpo del animal, pero también quince soldados quedaron desarmados. Los eslovenos se lanzaron al ataque; pasaron unos segundos, se oyeron unos gritos, se produjeron unos terribles golpes y no hubo más guarnición.

GLASOVI OD DOMA

Pred 15 meseci je šel cel plaz pisem po Rdečem Križu v domovino. Nekaj časa ni bilo nobenega glasu, sedaj so pa vendarle začeli prihajati odgovori iz katerih zveemo nekatere tolažilne novice.

Naš urednik, g. Hladnik, je pisal domov po R. Križu 19. okt. 1943. Pismo je prijadralo v Švico na centralni urad 16. marca 1944; v Ljubljani je bilo 8. avg. na dom v Rovtah je prišlo 17. avg. in je bilo tisti dan odgovorjeno ter odpotovalo iz Ljubljane 4. sept. V Buenos Aires je prišlo 12. jan. 1945. Ljubljanski pečat nosi "Slovenski rdeči križ" tudi v nemškem besedilu, Ljubljana je pa samo po slovensko.

Pismo pravi takole: Jaz sem še v Rovtah (odgovor je nemški in zato so se obrnili na župnika, ki je odgovoril na pismo). Tvoja mati in Francelj sta mrtva. Drugim sorodnikom sorazmerno dobro. Vsi doma. Nace je oficir... Jože.

Raztolmačeno vse to pove marsikaj: Najprej to, da je še mnogo ljudi živih, če od tako velike družine kot je Hladnikova, ni zginil noben drugi kot oni, za katere se je že preje zvedelo. Nadalje: so vsi doma, razen Naceta, ki je najmlajši brat ki je star 23 let in ima gimnazijo. Take fante so prisilno pobrali v "prostovoljce"... Kakor imajo še v Rožtah župnika (Jože Zalokar), tako so še marsikje duhovniki na svojih mestih (seveda v krajih, koder so preje gospodaričili Italijani, kajti po štajerskem vemo, da so izgnali Nemci vse slovenske duhovnike že v začetku).

Pismo nam pove tudi to, da rdeči križ posluje v Sloveniji in seže celo do zadnje hribovske vasi, rabi pa več kot teden dni za pot, za katero je preje redna pošta rabila 6 ur.

IZ LJUBLJANE

je dobila pismo sestra Iluminata, preje prednica na Paternalu, sedaj v Montevideju. Po 15 meeskih je prišel odgovor s tolažljivo vestjo: Da so še vsi živi in zdravi, da je ona sestra (že več let učiteljica) dobila dekret nastavitve za Orehovico na Dolenjskem, pri Šent Jerneju. Da je najmlajša sestra napravila učiteljsko maturo.

Vse to pomeni, da v Ljubljani srednje šole še delajo in da tudi v podeželju se še vrši pouk po šolah.

IZ NOVEGA MESTA

je dobil glas Tone Glavič, doma iz Šmihela pri Žužemberku, da naj sporoči svoje vesti v Toplice. Pečat je "Jugoslovanski rdeči križ". Domnevamo, da je žužemberški okraj večinoma v rokah partizanov in zato je šele v bližini Novega mesta, koder dela rdeči križ.

IZ MORAVČ

Antonija Šustar (Euclid O.) je dobila pismo od svoje sestre iz Velike vasi pri Moravčah. Pismo je bilo oddano 11. junija:

Po dolgem času Ti zopet pošiljam stotero pozdravov s željo, da bi vas to pismo našlo vse pri najboljšem zdravju in veselju. Sporočamo vam, da smo še vsi živi, to se pravi vse sestre in brat.

Sacaron a Iztok de debajo del animal muerto. Se levantó, movió los brazos, estiró las piernas. Sangraba su muslo izquierdo. Pero era una herida pequeña.

"¡Fueron bravos soldados!"

Estas fueron las primeras palabras que pronunció Iztok.

Luego avivaron el fuego, que se apagaba y revisaron las pérdidas. Habían caído dos eslovenos, tres estaban heridos y

Kako bo pa naprej, pa ne vem. Upamo, da bo kmalu boljše. Sam Bog in Marija naj nam pomagata v naših stiskah.

Gotovo tam kaj čitate, kaj vse je tukaj. Lahko bi napisala celo knjigo o tem, pa nimam časa. Prav zdaj imam priliko, da oddam to pismo, zato moram hiteti.

Lahko si mislite, da tudi mi komaj čakamo kake besede od vas. Saj vedno mislimo na vas in se pogovarjamo, kako je kaj z vami, če ste zdravi in kako vam gre. Bom pa še drugič kaj pisala, če bom imela priliko, da pismo oddam.

Sprejmite od vse naše družine mnogo pozdravov vsi skupaj. Pozdravljam tudi Travnovega Toneta in vso družino, ter vse naše vaščane, ki so tam in še posebej Elkota in Živkota. Tvoja sestra Angela.

Mary Grill, je dobila od svoje sestre Angele iz Velike vasi št. 18 pri Moravčah pismo, ki je datirano 4. junija 1944. Pismo se glasi:

"Draga sestra in brat! Solze mi od veselja zalivajo oči, ko si predstavljam, da bosta čitala te vrstice. Sprejmita gorke poljube mamice. V molitev pa priporočam ata in Francija. Franc je umrl v taborišču kot mučenik brez leve roke.

To je vse, kar morem zaenkrat pisati. Sprejmite vsi skupaj najlepše pozdrave od nas vseh in prosimo vas, da nam kaj pišete, kakor hitro vam bo mogoče. Sprejmite pozdrave tudi od Ludvika in Cirila, od Johance in moža Franceta, od Pepce in Tinca. Tvoja sestra, — Angela.

El 25 de febrero se cumplirá un año del fallecimiento de la inolvidable † Irene Jekše. Se oírecerá la misa el mismo día a las 10 h en Avda. del Campo 1653.

BOLAN LEŽI STANKO CERNATIČ iz Ozljana, star 38 let. Zelo bo hvaležen znancem, ki ga pojedete obiskati v bolnici "Colonia" v Ituzaingó F.C.O.

BREZOVICA

Cleveland, O. — John Alič je potom Rdečega križa vprašal glede svojcev v NOTRANJH GORICAH pri Brezovici, hiš. št. 27. Zdaj jedobil odgovor, da sta mati in oče še živa, po pol brat Franc Dolinar jepa umrl 10. sept. 1943.

MED SLOVENSKIMI VOJNIMI UJETNIKI

Iz Washingtona je dobila pismo od sestre g. Anica Kogoj, ki sporoča, da je šla obiskati vojne ujetnike, katerih je več tisoč tam blizu. Iz domačega kraja ni dobila nikogar, pač pa nekoga od Idrije, kateri tiste kraje pozna. Veliko pa je fantov od Gorice in od Trsta, kateri se v taboru vsi prav dobro počutijo.

IZ MISIJSKE PRIREDITVE

7. jan. se je vršila prireditev v prid č. g. misijonarja Mirkota Rijavec v salonu Don Bosco. Dan ni bil posebno primeren za tako stvar, ker se ljudje boje dvoran. Pa če bi vedeli, kako prijetno hladna je bila dvorana, bi gotovo prihitelo mnogo več ljudi. Tako se je zbralo le kakih 250 oseb.

Prav živahen je bil program prekrasnih deklamacij in petja. Naš mladinski zbor je nastopil s dvema božičnima. Prireditev pa je zaključil s prelepim "Adios del misionero".

Prav lepo so zapele tudi gospodične od Sv. Roze.

Pozornost vseh je bila seveda koncentrirana v nastopu č. g. misijonarja, ki je v prijetnem kramljanju povedal premnoge zanimivosti in težave dela in življenja v misijonu, sredi vsakršnih nevarnosti, a sredi prekrasne dežele, katera bi v resnici lahko postala "Nova Slovenija", seveda po nekaj letih naporenega dela sredi bohotnega pragozda, kjer klima nudi človeku vse pogoje produktivnega gospodarstva, kadar bo prišla kaka cesta do tistih krajev, kamor je danes treba potovati peš in na muli 12 dni.

Namen prireditve je bil, da se zbere kaj za pomoč misijona. Gospodični Darinka Cotičeva in Vida Čebrova sta imeli na skrbi vstopnino in sta bili priča plemenite darežljivosti obiskovalcev, ki so bili večinoma Slovenci. 93 pesov sta zbrali samo z vstopnino.

Gospa Cotičeva je imela na skrbi dobitke za srečkanje. Kar hitro so izvršile prodajo naše mladenke. Saj je vsak želel kaj doprinesiti za tako lepo apostolsko delo in tudi lepi dobitki so mikali. Štiri izvrstne potice, dar naših plemenitih gospodinj, krasen misal, križ, Srce Jezusovo rožni venec in še drugi dobitki, so tudi s svojo vrednostjo priganjali in je tako srečkanje dalo 153 \$ čistega dobička.

Posebnost dneva je bil "cimet" (canela). Gospod misijonar je namreč prinesel s seboj iz Macasa, iz misijonskega nasada, nekaj te dišave, katera je šla ta dan v prodajo v malih zavojčkih. S tistim se je tudi precej nabralo. Poleg tega pa je prejel g. misijonar tudi razne darove v roke, tako, da je bilo skupno nabranega 375 \$.

Ob zaključku se je g. misijonar tople zahvalil vsem, kateri so se za prireditev potrudili in ki so tako velikodušno pokazali svojo ljubezen do misijona in do apostolskega dela.

Kdor bi želel dobiti originalno kanelo iz Macasa, naj se obrne na g. Hladnika. S svojim prispevkom bo tako lahko pripomogel za misijon.

IZ BEGUNSKEGA TABORA V EGIPTU je dobil g. kaplan Hladnik tole pismo:

"Rekli bodete: Kje je dobil naslov ta

habían perdido trece caballos.

"Lleven los cuerpos a un pozo y cúbranlos. Tales guerreros no deben ser comidos por los halcones."

Quando los soldados terminaron su trabajo, cerraron las puertas de la fortaleza, se dispersaron por las despensas y los sótanos y celebraron el triunfo hasta la mañana temprano.

Traducción de DARINKA ČHOVIN.

človek. — Slučajno v Koledarju "Mojorjeve družbe".

Vojna vihra me je vrgla v internacijo že 3 leta; uničila vse premoženje (imel sem lepo trgovino); ločila me od družine. Midva sva v daljnem sorodstvu; Moja mati je bila Plešnarjeva Kristina iz Ravnika. Ženka moja je pa tudi hči Plešnarjeve Johane, toraj sestrična.

Včasih mi je Anica pripovedovala da je bila v Šent Vidu pri stricu Hladniku Janezu dekanu Šentviške fаре. Vedno nama je voščil praznike na karti s sliko znamenitega oltarja na Muljavi. Kot dekle je bila na oddihu pri njemu po prestani bolezni.

Naša Slovenija trpi, krvavi, a ne za-stonj. Veliko je že osvobojene. Upajmo, da bo kmalu napočil čas svobode. Pozidali bomo domove, obdelali njive, le življenja talcev in hrabrih vojakov bo mo težko pogrešali.

Tudi jaz bi bil med vojaki, pa žal sem bil težko bolan. Sedaj se mi zdravje kora-koma vrača. Hvala Bogu.

Življenje je tu enolično vendar pa do-bro. Slovencev je tu le pol ducata, zelo bi mi prišlo prav kakršnokoli čtivo pa smo predaleč, da bi mi kaj poslali.

Ker sem jaz imel trg. v Ložu na No-tranjskem sem se seznanil z dijakom Paternostom iz Bs. Airesa. Študiral je na Ljublj. univerzi. Enkrat je mati, zelo prem. žena, obiskala kraj svojega moža iz Dan pri Ložu, seveda nimam naslova.

Vas lepo pozdravljam z narodnim po-zdravom — Vaš Tone Rupnik.

ZANIMIVO PISMO PARTIZANA IZ SLOVENIJE

Cleveland. — Mary Maško je prejela od svojega brata Vinkota Bavca, doma iz vasi Markovec pri Ložu na Notranj-skem, zanimivo pismo, ki podaja precej dobro sliko o aktualnem položaju v Slo-veniji. V zadnji vojni je izgubil roko, ko je služil v jugoslovanski armadi in si potem delal življenje kot fotograf v Bre-žicah. Star je 46 let. V pismu pove, za-kaj in kako se je pridružil partizanom in kakšno je življenje. V Ameriko je to pismo dospelo z vojaško pošto skozi Ita-lijo in se glasi:

Draga sestra in bratje!

Že dolgo si nismo dopisovali. Enkrat sem poslal par vrstic po nekem ame-riškem pilotu — ste prejeli? Ponavljam naše grozno življenje teh let. Za veliko noč 1941 so udri nemški banditi v Bre-žice. Mene so takoj zaprli, pretepali. Bil sem pet dni zaprt brez jesti in vode. Z revolverjem me je udaril pruski bandit po zobeh ter mi izbil zobe in čeljust. Potem so mene in družino odpeljali na Hrvaško.

Izropali so nas popolnoma, tudi denar, zlatnino in vse. Pustili so mi 250 Din, a vrednost, ki so jo vzeli, znaša 880.000 Din. Lačni in brez denarja smo šli skozi Zagreb, Karlovec v Ljubljano. Jaz sem bil v Ljubljani, žena je bila pri sestri v Ribnici. Slavka se je nekaj časa učila trgovine, Sonja pa je bila pri nekih do-brih ljudeh v Ljubljani.

Živeli smo od malenkostnih podpor in dan na dan mi je bilo v Ljubljani 30 dek kruha za zajtrk, kosilo in večerjo.

Potem so nas začeli preganjati tudi Italijani. Šel sem v Loško dolino maja 1942. Tu so bile borbe. Bil sem partizan. Dne 26. maja 1942 smo bili obkoljeni in mojih 12 tovarišev je bilo ubitih okrog mene. Za mene so mislili, da sem mrtev, a ostal sem živ in edini, ki sem se rešil. Potem sem živel v gozdu z ostalimi to-variši partizani v Srekovcah. Naša hrana je bila po večini divjačina in pa kar

smo dobili od dobrih ljudi, ki so nam prinesli v gore. V gozdu je bilo dobro, edino na tleh smo se nalezli revmatizma.

Ko sem zopet prišel v Loško dolino 6. sept. 1942, v nadi, da ni Italijanov, so me ta dan ujeli. Imel sem biti ustreljen in sicer dvakrat, ampak naključje me je rešilo. Poslali so me v Treviso v internacijo, kjer sem bil bolan od slabe hrane do septembra 1943.

Hrana je bila dnevno 0,54 kg riža ali makaronov, ali 2,7 kg za 100 ljudi opold-ne in toliko zvečer in 8 do 12 dek kruha. Ljudje so od lakote umirali. Po naključju sem se tudi tam rešil, kajti ko sem bil čisto izčrpan, sem prejel pakete s prepečenecem od ljudi, ki jih nisem nikoli videl niti poznal, in pa dva paketa od Janeza, in Angela mi je tudi poslala.

Iz internacije sem prišel v Ljubljano 8. septembra 1943. Naslednji dan so vdrl v Ljubljano Nemci. Pobegnil sem, da ni ti obleke in čevljev, kar sem še imel, ni-sem rešil. Šel sem jaz in Slavka v partizane. Tu delam od sept. 1943 do sedaj. Po vsej Sloveniji prehodim dosti peš, in kratkapot se mi vidi, če je dnevno le 20 km. Pride pa tudi, ko sem šel v treh

Un joven jibaro

dneh iz Suhorja v Metliko, Semič, Toplice, Črnomelj Brod na Kolpi in Lož. To pot sem prehodil v treh dneh in pol, kar je 180 km, in to po krajih, kjer ni dobiti kaj pod zob. Tako sem naredil na tešče in brez jedi 50 km.

Pomanjkanje je veliko. Lačni smo in čisto raztrgani, a delamo z veseljem vsi, da se čim prej osvobodimo nemških roparjev.

Žalostno je, ker so med Slovenci iz-dajalci.

Loška dolina je uničena, vse požgano, najbolj pa Lož, Babna polica, Vrhnika, Bločice. Požgane so sicer vse vasi in to od Italijanov, sedaj pa od Nemcev in bele garde.

V Loški dolini je dosedaj padlo okrog 600 ljudi in partizanov. Tako je uničena cela Slovenija. Ako bom dobil fotogra-fijski papir, bom poslal več sto slik, ki sem jih že fotografiral. Tudi obširnejše poročilo o našem življenju.

Sedaj sem zaposlen na spodnjem naslovu in se nahajam v Loški dolini. Tu imamo letališče in dobro zvezo za pošto. Ako želite, mi tudi pišite in naslovite po-što na spodnji naslov.

Za mojo družino sedaj ne vem že 4 mesece, kje je kateri in kako.

Mene so domobranci obsodili na smrt. Žena, Sonja in Milan so menda v Sojav-cu, ako jih niso odgnali izdajalci. Slavka pa je partizanka in tudi ne vem kje, kajti njeno delo je tako, da radi izdaje je daleč nekje v gozdu v neki tiskarni.

Torej upajmo na skorajšnjo in tako zaželjeno svobodo. Menda bo kmalu, da se vrnemo brezdomci na svoje domove, čeprav bodo porušeni in požgani, samo da se ne bo treba več klatiti po gozdu kot preganjana zverina. Dosti je tega 3 leta in 4 mesece.

Bavec Vinko, Predsedstvo Slov. narod. osvod. sveta, odsek za informacije in propagando, fotosekcija, Slovenija, Ju-goslavija preko Barija v Italiji.

PISMO IZ BELE KRAJINE

Neka rojakinja v Butte, Mont., je te dni v "Prosveti" objavila iz Bele Krajine nedavno prejeto pismo svojega brata, pismo, oddano v Semiču 14. junija, se glasi:

Draga Kristina, svak in otroci! — Spo-ročam vam, da sem že eno pismo poslal, pa ne vem, če ste ga prejeli. Sedaj sem tukaj pri Ivanki v Semiču. Leta 1942 smo morali vsi zapustiti naše domove. Doma nam je bilo vsepožgano, ostala je le Žlogarjeva hiša. Mi smo šli v partizane. Po italijanski kapitulaciji smo se vrnili domov.

Pri nas vladajo hudi časi. Vsa živina nam je bila vzeta, tako tudi obleka. Ko smo prišli domov, smo našli same gole stene. Naš Jožek je bil ranjen v roko in je sedaj doma, ker je nesposoben za težko delo. Tukaj smo doživljali strašne dogodke, da jih ni mogoče opisati. Mno-go jih je padlo v boju na strani partiza-nov kakor na strani izdajalcev in belo-gardistov. Belogardisti in "domobranci", se bore za Judežve groše. Ne bom na drobno opisoval vsega, kar se tukaj go-di, ker vem, da izveste vse novice po radiju.

Kar se mene tiče, lahko povem, da ne vem kaj so mlada leta, ki so človeku najlepša. Ko sem bil star 20 let, sem šel v jugoslovansko vojsko. Tam se mi je zelo slabo godilo. To je bilo leta 1939, pri vojaki pa sem ostal do leta 1941. Potem sem bil doma eno leto in v več-nem strahu pred Italijani, ki so uga-njali velika grozodejstva nad našim na-rodом. Leta 1942 sem šel v partizane in odtakrat sem bil dnevno v borbi proti domačemu in tujemu sovražniku. Lahko si predstavljate moje življenje!

V Rosalnicah se je marsikaj spremenilo. Nemenčevi so zgubili v tej vojni Franca, Martina, Markota in najbrže tu-di Jožeta. Starčev Matija je padel, do-čim so Matkovičevega Jožeta belogar-distu ubili, tako tudi Pehurca, Meginata in več drugih.

Stanko Jurajevčič se je poročil s Stano Grevnarjevo, pa je tudi on bil ubit v bo-jih za svobodo slovenskega in jugoslo-vanskega naroda sploh. Dalje sta bila v bojih ubita tudi Bošnjak in Ober. Kostel-čev Francel pa je bil dvakrat ranjen in sedaj je doma. Jarkov stric je bil v inter-naciji, tako tudi vsa njegova družina. On se še ni vrnil domov.

Druge novice bom prihodnjič skušal omeniti. Starši bi kaj pisali, pa ne mo-rejo. Upam, da se bodo kmalu odprle boljše zveze med nami, tako da si bo-mo lahko redno dopisovali. Iskren poz-drav vsem od Ivanke in od mene. Na svidenje! — Martin Brodarič.

KROJAČNICA

Franc Melinc

Najbolj vestno boste postreženi!
Oglasite se na Paternalu

PAZ SOLDAN 4844, Tel. 59-1356

Krščanska socijalna načela

(Nadaljevanje)

ZAŠČITA ŽEN IN OTROK

Naposled tega, kar more storiti in s težavo napraviti mož, ki je dorasel in trdnega zdravja, ni pravično zahtevati od žene ali otroka. Da celo zelo je treba paziti pri otrocih, da jih delavnica prej ne sprejme, dokler jim starost ni zadostno utrdila telesa, zmožnosti in duha. Prezgodnje delo namreč zaduši v otroški dobi poganjajočeye sile, kakor kaleče zelenje, in radi tega se izgubi vsa otroška vzgoja. Tako so tudi nekatera dela manj primerna za ženske, ki so rojene za domača dela: ta dela namreč ne samo čuvajo dostojnost pri ženskem spolu, ampak se tudi po svoji naravi skladajo z vzgojo otrok in prospehom družine. Na splošno pa bodi določeno, delavcem je treba dati toliko počitka, kolikor je potrebno za izravnavanje moči, ki so bile pri delu porabljene, kajti počitek mora radi rabe zmanjšane moči povrniti. V vsaki pogodbi, ki se sklene medsebojno med gospodarji in delavci, mora biti ta pogoj ali pripisan ali molče obsežen, da bo zavarovan obojevrstni počitek. Drugače se pogajati namreč ne bi bilo pošteno, kajti nikomur ni dovoljeno zahtevati niti obljubiti zanemarjanje dolžnosti, ki človeka vežejo do Boga ali do samega sebe.

Med zemeljskimi nalogami žene stoji nedvomno na prvem mestu materinstvo, tako da lahko rečemo, da je najnaravnejši poklic žene zakon in kar je s tem v nujni zvezi: domače delo ali gospodinjstvo. Zakon je najnaravnejša oblika, da more žena razviti vse svoje telesne in duševne in srčne prednosti.

Naravno zvezan z zakonom je dvojni ženski poklic: delo hišne gospodinje in delo matere. Ker imajo dandanes premnogi povsem napačne pojme o enem in drugem, je razumljivo zapostavljanje žene in omalovaževanje njenih pravic. Iz tega neumevanja izvira, da se dandanes toliko in toliko ženam naprtuje poleg že imenovanih dveh poklicev, ki popolnoma izčrpata žensko življenjsko silo, še tretji poklic, da mora kot poročena še dalje služiti in delati bodisi kot tovarniška delavska bodisi kot učiteljica, uradnica ali karkoli že. Nikakor nočem ženam braniti vstopa v razne poklice in službe. To bi se reklo z glavo iti skozi zid. Nima vsaka žena poklica za zakonski stan, marsikatera se ne more ali tudi noče poročiti. Toda gotovo je, da se mora dopustno delo za žene ozirati predvsem na njen najbolj naraven poklic. Vsako delo in vsak poklic, ki bi bodisi telesno ali нравno kvarno vplivalo na dekleta ter jih napravilo nesposobne ali manj sposobne za njihov naravni poklic za katerega se svobodno morejo odoločiti, bi moralo biti zabranjeno. Enako bi moralo biti odpravljeno delo že poročenih žena, če izvzamemo izjemne slučaje ločenih ženâ, če ženi mož umrje ter jo pusti brez sredstev ali podobno. Poročena žena vrši v polni meri svojo dolžnost, če oskrbuje dom ter vzgaja otroke.

Poklicno, izvenrodbinsko delo na vsakega človeka zelo vpliva bodisi radi svojega siljenja, ki ga tako delo nehote izvaja, dalje radi svoje enoličnosti, bodisi tudi radi prahu, ki je v njem treba živeti, ali slabega zraka, pomanjkanja svobodnega gibanja itd. To velja že splošno pri vsakem takem poklicu, v še večji

meri pa velja to za žensko, ki ima mnogo nežnejši telesni ustroj in radi tega mnogo manj odporne sile. Nočem reči, da ima delo samo pogubne posledice, ker morajo pač delavske žene vedno, tudi doma, mnogo delati, ampak uprav izvenrodbinsko delo ima gori omenjene škodljive lastnosti, ki ogrožajo in v nevarnost stavljaajo to, kar je ženi najdražje in najbolj lastno, njeno materinstvo.

Istotako kakor materinstvo, s katerim je v tesni zvezi tudi vzgoja otrok, zahteva tudi gospodinjstvo celega človeka, čeprav ga morda ni poklica, ki bi običajno žel tako malo priznanja, kakor je poklic domače gospodinje. Res je, da gospodinjstvo delo večkrat nima pokazati vidnih uspehov, kakor izvenrodbinsko pridobitno delo, vendar kljub temu donša premnoge koristi. Prijetnost urejenega doma, ki obvaruje moža in družinske člane pred pohajanjem v gostilno, zdravje družine itd., vse to je delo gospodinje. In da je treba za vse to tudi obširnega znanja, o tem pričajo mnogoštevilni predmeti gospodinjstev šol.

In tudi, če bi moderne iznajdbe še tako olajšale težja gospodinjstva dela, nikdar ne bodo mogle nadomestiti doma in domačnosti, katere duša je uprav dobra gospodinja. Koliko žrtev, samozataje in odpovedi zahtevajo od matere otroci pred rojstvom in po rojstvu, mislim, da mi ni treba še posebej poudarjati. Vsakdo, ki je sam živel v rodbini z več otroci, ve, koliko dela je treba z otroci glede snage, obleke, hrane itd. Zato je povsem upravičena zahteva in ena najvažnejših pravic ženâ gotovo ta, da poročene žene izpolnijo svojo življenjsko nalogo v povsem zadostni meri, ako so matere in gospodinje.

Če pomislimo, koliko ženâ-mater je prisiljenih, kljub temu, da imajo komaj mesec staro dete doma, zopet v službo, tedaj moramo reči, da so matere, ki pod trajnim bremenom materinstva, gospodinjstva in izvenrodbinskega poklica ne klonejo, v resnici vsega občudovanja vredne. Reči pa moramo tudi na glas: Kar se tu zahteva, presega zdaleka normalne človeške moči. Te zahteve je trajno nemogoče izpolnjevati. V resnici, kakorkoli že občudujemo in spoštujemo ženo, ki izjemoma vse tri poklice s svojo požrtvovalnostjo izvršuje, vendar nam je človeško bolj razumljivo to, kar se običajno dogaja. In to je: da za vse tri poklice manjka pravega ognja in vneme, ali pa, da se eden ali dva poklica na ljubo tretjemu zanemarjata. In ker običajno stiska zahteva, da se smatra pridobitni poklic za najvažnejši, zato naravno trpi pri tem materinstvo ali gospodinjstvo, ali pa oba. Razmere, ki trajno silijo poročeno ženo in mater v pridobitne poklice, nujno morajo v njej ubiti nagon in veselje do materinskih in gospodinjstevskih dolžnosti. Z drugimi besedami: Družinsko življenje, dom in domačnost se s tem polagoma uničuje ali pa tudi povsem uniči. Če še pomislimo, da je celica človeške družbe uprav družina, tedaj se zavemo, kako važne in pomembne so besede papeževe o zaščiti ženâ in otrok. Seveda pa je s tem vprašanjem v najtesnejši zvezi vprašanje pravične plače očeta-delavca, ki bi nujno morala biti tolika, da lahko preskrbi človeka dostojno življenje sebi in svoji družini, o čemer pride govor kesneje.

(Nadaljevanje)

"CASA JUSTO"

MARMOLERIA
Construcción de Monumentos
en los Cementerios
PLACAS DE BRONCE
JUSTIN MARUSIC
Garmienda 4947 U. T. 59-4318
La Paternal

JMETNO STAVBENO MIZARSTVO

KOVINSKA OKNA IN POLKNA

FRANC BANDELJ

Kovinska vrata, balkoni, izložbena
okna, kovinske stopnice, ograje, vsa
kovrstna kovinska dela.

AV. DE LOS INCAS 5021
Telef. 51-5184.

FRANC KLAJNŠEK

v mestu Bs. Aires prvi slovenski
konstruktor s firmo. Izdeluje načrte
in proračune za hiše in vse druge stav-
be, vodi vsa zidarska in stavbarska
dela, in daje firmo.

Av. FRANCISCO BEIRO 5327-31
Bs. Aires. — U. T. 50-0277.
Villa Devoto

21. jan. se je vršil redni letni občni zbor, katerega je otvoril podpredsednik Štefan Časar in prosil č. g. Hladnika, naj on vzame vodstvo občnega zbora, ki se je nato vršil v najlepšem redu.

Iz poročil je bilo razvidno delo in težave društva. Iz sledečega **BLAGAJNIKOVEGA POROČILA** je razvidno stanje društva dne 21. jan. 1945:

D o h o d k i		I z d a t k i	
Članarina	\$ 1728.—	Najemnina	\$ 240.00
Veselic	992.05	Bolniška podpora	450.00
Podpora od članov	118.70	Podpora za San Juan	100.00
Pristopnine	27.—	Upravni stroški	179.40
Društvene kolone	317.27	Društvene kolone	171.95
		Veselični stroški	522.55
Skupno	3183.00	V banko naloženo	1500.00
V blagajni 15-1-44	191.15		
V blaagjni 21-1-45	210.15	Skupno ven dano	3163.90

Skupno naloženo v banki 5062.48. — Vsa gotovina S. K. znaša 5272.73.

Lani je imelo društvo 128 članov. Lani izvoljeni predsednik Luis Šeruga si je vzel za glavno nalogo, da dvigne število članov in z vnetim sodelovanjem drugih odbornikov je bilo pridobljenih 63 novih članov, od kateri pa sta bila dva pozneje izbrisana, tako da ima društvo sedaj 189 članov in članic.

Iz tajnikovega poročila je razvidno, da je imelo društvo pet veselic, odbor pa je imel 13 sej. Nadzorni odbor je imel 4 seje.

V razgovor so posegali nekateri člani, ki so vsi glasno odobraval delo odbora. Zaključno poročilo o društvenem vodstvu je podal ADALBERT PREININGER, načelnik nadzorstva v španskem jeziku.

Potem, ko je odobril vse gospodarsko delo društvenega odbora je izrazil posebno zahvalo odstopivšemu predsedniku LUISU ŠERUGA, ki je v škodo svojega lastnega gospodarstva deloval z vzorno pridnostjo za društvo in tako uspešno dvignuil število članov. Žal je radi utemeljenih razlogov v okt. odstopil, nakar je prevzel vodstvo društva ŠTEFAN ČASAR, podpredsednik, kateri je bil že od ustanovitve društva med najbolj delavnimi člani in je svojo ljubezen do društva pokazal posebno iskreno v naslednjih mesecih, ko je prišel kot ura točno vedno v lokal in zvesto izpolnil svojo nalogo.

Tajnik JANČI CIPOT je takoj lani zgrabil z vneto za delo in z zbirko za San Juan dokazal svoje zmožnosti, katere je celo leto enako vneto in zvesto uporabljal v prid društva. Tudi podtajnik JOŽE KORPIČ se je izkazal vrednega zaupanja in je vzorno vredil novi članski imenik, kar je zahtevalo mnogo poslov in je pod vodstvom revizorja LEONA LAHA prevzel društveno knjigovodstvo. V lepem redu vodene knjige in delo so najboljša pohvala za vse tri imenovane.

Blagajno je vzorno vodil ŠTEFAN RITOPER, na čigar ramah je sionel najtežji del društvenega dela. Z modro prevdarnostjo je vršil ne le blagajniško delo, temveč je tudi z možko bse do neutraliziral nesmiselne guče in intrige nepremišljenih članov in nečlanov, ki kritizirajo društvo in njegovo delo, ne da bi pomislili, da samo škodo delajo... Kdor ima kako resno besedo, naj jo na pravem mestu pove in naj se na občnem zboru oglasi! Desna roka blagajnikova je bil ŠTEFAN ČRNKO, vsak čas pripravljen za vse, kar je bilo treba.

Posebno priznanje je bilo dano tudi g. CIRILU KRENU, društvenemu pevovodju, ki je z ljubeznjivo žrtvoval mnogo časa in potov in tudi stroška zato, da je mogel zvesto voditi petje.

Socijalni odsek je pravilno vodil ANDREJ GOMBOC, ki je svoje delo vzdržal v kljub lastni bolezni, ki ga je skoro pol leta privezala na posteljo.

Glede dramatskega delovanja je bilo to leto zastano, ker ni na razpolago primerne odra. Prihodnje leto bo v tem gotovo kaj doseženega.

Pokazal je poročevalec tudi na zasluge društvenega asesorja Janez Hladnika, slov. izseljenskega duhovnika.

K koncu je opozoril, da se bliža že 5 letnica nastavitve društva, katero je treba na kak način tudi spomniti.

VOLITVE. — Predložene so bile tri liste, a je takoj z 2/3 večino bila izlasovana lista "stari odbor", katera je bila v nadaljni volilini debati dopolnjena na sledeči način:

Predsednik: Štefan Časar	Petje: Franc Bojnec
Podpreds.: Karlo Sapač	Dramatika: Martin Kustec
Tajnik: Janči Cipot	Gospodar: Jože Matuš
Podtaj.: Jože Korpič	Sodniki: Lovren Bočkar,
Blagajnik: Štefan Ritoper	Ludvik Fujs in
Podblag.: Štefan Črnko	Štefan Berden
Revizor: Leo Lah	
Soc. odsek: Andrej Gomboc	Nadzorni odbor: Adalbert Preininger, Franc Mekiš in
Kolmaner Krajcer in	Janez Hladnik.
Lud. Berden	

CORREO ARGENTINO Sucursal 13	TARIFA REDUCIDA Concesión 2560
---------------------------------	-----------------------------------

6. jan. se je vršila na Avellanedi plesna zabava, štere se je vdeležilo zelo lepo število rojakov. Zavolo novega zakona (od 1. jan.) je prišla na koncu mala zmešnjava, v kateri ni imelo društvo kaj za videti in odbor v tem nima nič odgovarjati. Za naprej je pa že poskrbljeno.

10. febr. se bo vršila na 20 uru
VINSKA TRGATEV
v lokalu Kramar-Laki, Dean Funes 314 in Chacabuco.

Naj zato nikoga ne bo briga za voljo konca, ker je že vse urejeno zavoljo postave in ste pozvani rojaki da pridete v velikem številu. Na tiste ki gučijo proti našemu društvu pa ni treba gledati.

BOLNIŠKA PODPORA
je bila dana članom Jorge Mesič, Luis Andrejek in Janez Lajnsček.

JUAN BOGANI
Sucesor de BOGANI HNOS.
IMPORTADOR DE TEJIDOS
1923 — ALSINA — 1925
U. T. 47, Cuyo 6894
Buenos Aires

AMARO
MONTE CUDINE
AZAFRAN
MONTE CUDINE
CALIDAD Y RENDIMIENTO
MONTE CUDINE S. R. Ltda.
Capital 1,000.000 \$. BELGRANO 2280

V SOBOTO CELI DAN
je odprto samo za naše ljudi,
da se fotografirate v
FOTO SAVA
San Martín 608 — Tel. 31-5440 — Florida 606

ŽENINI — NEVESTE — DRUŽINE
Obrnite se na
SLOVENSKO TOVARNO POHIŠTVA
ŠTEFAN LIPIČAR
GUTENBERG 3360 y Avda. SAN MARTIN Tel. 50-3036